

1

กุลสตรีที่แตก

ตลอดเวลายี่สิบสามปี คุณหนูน้ำหวาน เครื่องผู้ดี ลูกสาว
คุณหญิงลำหยวก เป็นกุลสตรีตัวอย่าง ทำตามคำสั่งสอนของมารดา
ไม่เคยมีข้อแม้สักกะนิด

แม่สะกิดให้หันซ้าย เธอก็หันไปทางซ้าย แม่บอกให้ขวา เธอก็
หันไปทางขวา

ทว่าวันนี้ เป็นครั้งแรกที่เธอกำลังจะทำเรื่องขัดใจคุณแม่...อย่าง
เป็นทางการ ในอกในใจมันอีกที่กักด้วยความตื่นเต้น จนไม่เป็นอันกิน
อันนอน

ร่างอรชรอ่อนแอ้นยืนอยู่หน้าธรณีประตู แหงนมองป้ายหน้าร้าน
กาแฟโกເລີຍ เหงื่อเย็นๆ ไหลซึมลงมาที่ร่องอกและแผ่นหลัง ทั้งที่
อากาศร้อนตับแตก แวดล้อมด้วยผู้คนที่ออกมาจับจ่ายใช้สอยของใน
ตลาด

ทว่าเธอกลับรู้สึกอ้างว้าง เหมือนยืนอยู่กลางทุ่งนาหน้าแล้ง
ลำคอและริมฝีปากแห้งผาก

‘มันจะดีหรือ หันหลังกลับไปก็ยังไม่สายนะ’

เสียงมนุษย์โลเลในหัวดังขึ้น

‘น้ำหวาน ถ้าแกไม่ตัดสินใจทำอะไรสักอย่างเพื่อตัวเอง ชีวิตแ

จะต้องจมปลักอยู่กับคำว่าเสียใจ ฉันบอกไว้เลย’ เสียงของเพื่อนสาว
รุ่นพี่แทรกเข้ามาในหัว

ไม่ ไม่ ไม่

นั่งคิด นอนคิดมาจากบ้านแล้ว ตอนนี้เป็นเวลาที่ต้องลงมือ
ไม่ใช่เวลาลังเล ลูกสาวคุณหญิงลำห้วยกเชิดหน้าขึ้น ก้าวเท้าผ่าน
ประตูบานเพี้ยมเข้าไป

สองตามองหา ‘เป้าหมาย’

‘คิดแล้วฉันนะโมโห คนอะไรหยาบกระด้าง เกิดมาไม่เคยพบ
เคยเห็น ไร้สัมมาคารวะสิ้นดี คำพูดคำจากระโชกโฮกฮากหยาบคาย
ปาเถื่อนที่สุด ใครได้เป็นลูกเป็นผัว คงชวยซ้ำซากไปทั้งชาติ’ เสียงก่น
ด่าของคนเป็นแม่ ตามมาด้วยเสียงสมทบของคุณแม่บ้าน

‘ใช่ค่ะ’ คุณสายรับลูกต่อ ‘แถมยังรูปชั่วตัวดำ ตัวใหญ่เทอะทะ
ยังกับยักษ์ปักหลั่น หือ...ลูกตาวิบๆ น่ากลัวยิ่งกว่าโจรห้าร้อยอีกค่ะคุณ
น้ำหวาน ป่านี้ออกสิ้นขวัญหายตอนที่ผู้ชายคนนั้นตวัดตามองมา นึกว่า
เขาจะลุกขึ้นมาหักคอเสียแล้ว’

พลันสายตาก็สะดุดกับร่างสูงใหญ่เหมือนยักษ์ที่นั่งหันหลังอยู่
ที่โต๊ะกลมด้านใน

นี่คือเขาใช่ไหม

หลังไหล่กว้างในเสื้อเชิ้ตสีขาว ลำคอที่โผล่ขอบคอเสื้อ มองเห็น
ผิวคล้ำแดด กล้ามเนื้อเส้นสายในร่างกายของผู้ชายคนนั้น ดูถือ
ปีกบินเหมือนกระติงเป็ลี่ยว

ในหมู่วมวลมนุษย์เพศผู้ที่สิงสถิตอยู่ในร้านกาแฟโกเหลียง
เห็นจะมีเขานั่นละที่เข้าเค้าที่สุด

ซ้ซ... ลั่นๆ ง่าย ๆ คือชื่อของเขา

‘มะรีนนี่ แม่สายอาบน้ำแต่งตัวขัดศรีวิวรรณ์ให้น้ำหวานดี ๆ
ท่านนายพลกับลูกชายจากเชียงใหม่เขากำลังจะลงมาเยี่ยม’

‘คุณหญิงหมายถึงนายพลที่ปล่อยเงินกู้ให้คุณหญิงเหอคะ’

‘ฮู้อ่าเอ็ดไปลี เตี่ยวไครก็มาได้ยีน’ คนที่แอบฟังอยู่ในตอนนั้น
อยากจะทำตามใครๆ ที่ว่าก็คงจะมีแต่จิ้งจกตุ๊กแก กับเธอเท่านั้น
ที่ได้ยีน

‘ใกล้กำหนดจ่ายหนี้แล้วฉันยังไม่มีเงินจะให้’ คุณหญิงล่ำหวก
รำพันกับคนรับใช้คนสนิท

‘อย่าบอกนะว่าคุณหญิงจะให้คุณน้ำหวานไปซัดดอก’

‘ตาย...พูดจาน่าเกลียด’ แม่เธอตีเฝียะ ‘ฉันก็คิดเผื่อๆ ไปว่า
ลูกชายนายพล เขาก็คงสังเกตเห็นความเป็นกุลสตรีของคุณ้ำหวาน บางที
เราสองครอบครัวอาจจะกลายเป็นทองแผ่นเดียวกัน เมื่อถึงตอนนั้น
เรื่องนี้เรื่องสินก็คงจะคุยกันได้’

ประโยคของคนเป็นแม่ที่ได้ฟังทำเอาตัวเธอชนลุก เธอถึงต้อง
ลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่าง

น้ำหวานโพล่งออกไปด้วยความตื่นเต้น “พ่อเลี้ยงซัซคะ!”

เสียงที่ตั้งใจจะเรียกเขาเบาๆ กลายเป็นปาวประกาศให้คนทั้งร้าน
ได้ยิน ทุกสายตาหันขวับมามอง ร่างแบบบางรีบหันหน้าเข้าหาเสาก
แล้วคนแถวนี้หันมองมาแล้วบังเอิญจำหน้าเธอได้

“เธอเรียกฉันเหอ” เสียงหัวลิกในลำคอตั้งขึ้นจากข้างหลัง

คนที่หันหน้าเข้าเสาค่อยๆ เหลียวมองกลับไป...

ดวงตาคมปลาบจ้องมองมาที่เธอ คิ้วเข้มที่พาดเหนือดวงตา
คู่นั้นยื่นเข้าหากันเล็กน้อย ผิวคล้ำเข้มเหมือนคนกรำงานกลางแจ้ง
มาตลอดชีวิต เหลี่ยมมุมบนใบหน้าดูกระด้างดุดัน

ถึงอย่างนั้น... ใบหน้าคล้ำคมที่เธอเห็นก็ห่างไกลจากคำว่า
‘รูปชั่ว’ ที่คุณแม่บ้านโฆษณาเอาไว้หลายขุม น้ำหวานมองหน้าเขา
ตาปริบๆ หลายวินาที กว่าสติสตั้งจะกลับคืนมา

“ฉันคือคนที่โหร. นัดคุณออกมา”

“อ้อ” เขาพยักพยเปิดไปยังเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม “นั่งสิ”

ร่างแบบบางค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่ง วางกระเป๋าถือสีชมพูลงบน
ตัก

ดวงตาสีสนิมจ้องมองมาที่เธอ น้ำหวานรู้สึกหายใจหายใจคอไม่
ทั่วท้อง... ใบหน้าไม่ยิ้มไม่บึ้งของเขา ทำให้บอกไม่ถูกว่าเขาอยู่ใน
อารมณ์ไหน

“เป็นนายหน้าค้าที่?” ดวงตาสีสนิมหริ่มองมา สายตาที่ทอด
มองมาทอประกายลุ่มลึก ทำให้เธอเหมือนจะหายใจไม่ทั่วท้อง มือที่
กุมอยู่บนตักเปียกชื้นด้วยความ... ตื่นเต้น หัวใจของเธอเต้นตึกตัก

น้ำหวานลั่นหน้า...

“ฉันเป็นลูกสาวของคุณหญิงลำห้วยต่างหากล่ะคะ”

คิวเข้มหนาเหมือนดาบที่พาดเหนือดวงตาจริงจังของเขาย่น
เข้าหากัน บอกเลยไม่สบอารมณ์

“มีน่าล่ะ”

มุมปากของเขาบิดโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มที่เธอตีความหมายไม่ถูก
อ้อ... มีน่าอะไร แต่รู้สึกไม่ค่อยจะชอบใจ

“หน้าตาคุณ?”

เอาตรงๆ นะ นอกจากความขาวที่ได้มาจากแม่ หน้าตาของเธอ
แทบจะรับเอาดีเอ็นเอทางฝั่งพ่อมาหมด แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่จะต้อง
ไปชี้แจงให้เขารู้

แม่เธอกับเขาไม่ถูกกัน ความไม่ชอบหน้าอาจจะลุกลามมาที่เธอ
ด้วยก็ได้ แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ ไม่ลองก็ไม่รู้สึก น้ำหวานรีบเข้าเรื่องไม่
อ้อมค้อม เพราะกลัวว่าความกล้าหาญที่มีจะหมดไปเสียก่อน

มันใจเข้าไว้ ยิ่งเผยจุดอ่อนเท่าไร เขาก็ยิ่งข่มขู่เธอ

“ฉันรู้ว่าคุณกำลังติดต่อขอซื้อที่ดินจากแม่ฉัน”

“แต่คุณหญิงแม่ของคุณหนูยังไม่ยอมขายให้” เขายักไหล่แล้ว

บอกง่ายๆ ทว่าทำที่เรื่อยเรื่อยของเขาบอกความหยิ่งโสไม่น้อย โดยเฉพาะคำว่า ‘ยัง’ ในประโยคนั้น

“แม้ว่าฉันจะให้ราคาที่ดีที่สุดในบรรดาคนซื้อทั้งหมดก็ตาม” นั่นคือความจริง ทว่า...

“บางอย่างมันซื้อไม่ได้ด้วยเงินหรอกนะคุณพ่อเลี้ยง”

แม่ของเธอเป็นคนจ่ายศเจ้าอย่าง ถึงคราวจำเป็นต้องเอาของเก่ามาขาย ยังไม่วายเป็นคนซื้อ ถ้าสายเลือดที่สืบทอดมาไม่โอเค ถึงจะเปรี๊ยขนาดไหน คุณหญิงลำหยวกก็ไม่แคร์

“ถ้าฉันต้องเปลี่ยนแปลงเชื้อสายบรรพบุรุษตัวเองใหม่ ก็คงไม่ได้เหมือนกัน แฮ่อ... ให้อันมันเป็นคนสามัญชน ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์กับใครเขา”

เขาแตกดัน เธอรู้ ดูตานั่นดี ทอประกายวิบวับด้วยความขบขัน

“แล้ววันนี้คุณหนูנדฉันออกมาทำไม หรือว่าคุณหญิงลำหยวกเปลี่ยนใจ ยกที่ดินให้ฉันฟรี”

คนฟังเกือบจะกลอกตามองบน แต่ยังคงต้องรักษาภาพลักษณ์กุลสตรีเอาไว้

“ถึงคุณหญิงแม่ของน้ำหวานจะใจบุญสุนทาน” จนถึงกับกู้หนี้ยืมสินเอาเงินไปทำทาน จนหน้าใหญ่บ้านเท่ากระดิ่ง แถมยังจุมไม่ลงอีกต่างหาก “แต่น้ำหวานเกรงว่างานนี้ คุณหญิงแม่คงไม่ได้มีจิตกุศลขนาดนั้น”

“งั้นเราคงไม่มีอะไรที่จะพูดกัน”

พ่อเลี้ยงหนุ่มทำท่าจะลุกขึ้นยืน คนตัวเล็กกว่ารีบยื่นมือออกไปคว้าแขนเขาไว้

“เดี๋ยวก่อนคะคุณพ่อเลี้ยง”

เขาปรายตามองมือเธอที่ยึดแขนเขาไว้แน่น น้ำหวานชักมือกลับ ‘สำหรับปัญหาของน้องน้ำหวาน พี่ก็ไม่รู้ว่าจะแนะนำยังไง เอา

ยั้งใจแล้วกัน เอาเบอริทอ. นี่ไป บางทีน้ำหวานอาจได้รับความร่วมมือจากพ่อเลี้ยงซัคก็ได้” อลิดน...ชายหนุ่มรูปหล่อคนนั้นยัดกระดาษใส่มือของเธอ ‘คำแนะนำ’ ของเขายังก้องอยู่ในหัว

“ฉันมีข้อเสนอให้คุณ คุณจะได้ที่ดินผืนนั้นแน่ๆ แต่มันไม่ใช่ของฟรี”

คิ้วเข้มของคนฟังเลิกขึ้นอย่างสนใจ “ฉันต้องจ่ายเท่าไร?” ซัคค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม นัยน์ตาคมกิริบจับบึงอยู่ที่เธอ “ห้าสิบล้าน และคุณต้องให้ความร่วมมืออย่างที่ฉันบอก”

“ฉันต้องทำยังไง?”

เป็นไงก็เป็นกัน ไม่ลองก็ไม่รู้ น้ำหวานสุดหายใจเข้าลึก พุดมันออกไปเลย จะมัวฟรีฟรีไปอยู่ “แต่งงานกับฉัน”

คนฟังชะงัก ก่อนที่เขาจะหวัหระออกมาก

ฮืม...นี่เธอจริงจัง

“ขอโทษทีนะคุณหนู แต่ฉันต้องบอกตามตรง เธอไม่มีคุณสมบัติของเมียที่ฉันกำลังมองหา เธอเด็กเกินไป และฉันชอบผู้หญิงมีเนื้อหนัง ไม่ใช่เอบางร่างน้อย อีกอย่างฉันก็ไม่ใช่คนใจดีโลกสวย รักเด็กนี่ก็อยากจะรับเลี้ยงลูกหลานเพิ่มอีกคน”

คนฟังนิ่วหน้า ซัคโมโหโตะโตะขึ้นมา...

“ฉันไม่ใช่คนโลกสวยเหมือนกัน”

วันนี้เธอไม่ได้มาเล่นๆ

“ถ้าอย่างนั้นคุณหนูโลกไม่สวย ช่วยบอกทีสิว่าทำไมฉันต้องแต่งงานกับเธอ ถ้าฉันอยากจะได้ที่ดินแปลงนั้น” นัยน์ตาสีเข้มจ้องมองมา เขาค้าคางมองเธอ

น้ำหวานซึ้งใจ เธอควรจะหงายไฟในมือที่มีมากแค่ไหน บางทีมันก็ต้องแลกกันดูสักตั้ง...

“ที่ดินผืนนั้นเป็นที่มรดก คุณพ่อของฉันไม่ได้ต้องการขายขาด

ให้ใคร ยิ่งไงก็ต้องเป็นสมบัติของคนในครอบครัว แต่ตอนนี้การเงินของครอบครัวฉันมีปัญหา ถ้าไม่มีเงินไปใช้หนี้ บ้านจะถูกยึด ถ้าหาเงินมาใช้หนี้ไม่ได้ แม่ฉันแก่แล้วฉันไม่ยอมให้แม่ต้องระเห็จออกไปจากบ้านที่ตัวเองอยู่” เธอบอกเขาไปตามตรง หงายไฟใบแรกออกมา

ในเมื่อคนเป็นแม่ยังคงจมไม่ลง ทางเดียวที่จะรักษาบ้านและชีวิตคู่ฟูอย่างที่คุณหญิงลำหยวกพิสมัย เธอจึงต้องลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่าง จะรอเวลาหว่านล้อมเกลี้ยกล่อมให้คนอีโก้แรงอย่างคุณหญิงลำหยวกฟัง คงไม่ทันกินหรอก

“อย่างที่คุณก็รู้ เรื่องชาติตระกูลเป็นเรื่องสำคัญสำหรับแม่ฉัน ถ้าคุณไม่แต่งงานกับฉัน รับรองว่าแม่ฉันไม่มีทางยอมขายที่ให้คุณแน่ เราก็แค่จืดทะเลเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมาย ฉันไม่ใช่ภรรยาในฝันของคุณก็ไม่เป็นไร หลังจากนั้นก็ต่างคนต่างอยู่”

ทว่าคนฟังนั่งเอนหลังพิงพนัก นัยน์ตาสีเข้มที่มองมาเหมือนนัยน์ตาของเสือที่กำลังรอให้เหยื่อของมันเดินลงมาตกในหลุมพราง เขากับเธอนั่งจ้องหน้ากัน ถ้าเธอเป็นปลากัด เธอก็คงท้องโย้ไปแล้ว

“เหตุผลของเธอมิเท่านี้?” ในที่สุดพ่อเลี้ยงก็เปิดปาก

น้ำหวานหลุบตาลง ไม่...

ขึ้นปล่อยเอาไว้นานเข้า ตัวเธอนั้นละที่จะถูกจับใส่พานถวายว่าที่ลูกเขยในฝันของคุณหญิงลำหยวก ซึ่งนั่นไม่ได้อยู่ในเป้าหมายชีวิตของเธอสักกะนิด อีกอย่างเธอยังต้องคิดถึงอนาคตในวันข้างหน้าของตัวเอง

Freedom!

คำนี้มันช่างหอมหวานเสียเหลือเกิน มันคือสิ่งที่เธอต้องการ แต่เรื่องนั้นไม่ใช่เขาที่ต้องรู้หรอกนะ

“ใช่”

“แม่ของเธอไม่รู้เรื่องนี้?”

“มันเป็นเรื่องที่เราจะต้องตกลงกันเสียๆ”

เขายังคงจ้องมองมา สีหน้าและแววตาอ่านไม่ออก บอกไม่ได้ว่าเขาสนใจหรือไม่

น้ำหวานคิดคำนวณในหัว ลอบมองเขาผ่านม่านขนตา ประเมินท่าที่ ‘งานเล่นตัว’ ก็ต้องมา

“ฉันมาเสนอคุณก่อน เพราะอย่างที่เรารู้กัน คุณเป็นคนที่ทำให้ราคาที่ดินสูงที่สุด แต่ถ้าคุณไม่สนใจ” เธอยกไหล่เลียนแบบท่าทางของเขา ลูกขึ้นยืน ลูบกระโปรงให้เรียบทั้งที่มันไม่ได้ยับ

“ยังมีอีกหลายรายได้ราคาที่ดินสมน้ำสมเนื้อ พอที่ฉันจะรับได้”

น้ำหวานกำลังจะก้าวออกไป แต่มือใหญ่หยาบกร้านคว่ำหมับเข้าที่แขน เกือบสะดุ้งเมื่อรู้สึกร้อนวาบตรงส่วนที่มือของเขาสัมผัสกับเนื้อของเธอ

“ใจเย็นสิคุณหนู ใครบอกว่าฉันไม่สนใจ”

ตอนนั่งเธอก็ว่าเขาตัวใหญ่แล้ว แต่พอยืนขึ้นเต็มความสูง เธอถึงกับต้องแหงนคอเกือบตั้งบ่า

“ข้อเสนอของเธอก็ได้แต่เสียทีเดียว”

“แม้ว่าฉันจะไม่ตรงสเปกภรรยาในฝันของคุณนั่นแหละ” น้ำหวานขีดหน้ามอง อดแซะไม่ได้

รอยยิ้มอ่อนๆ ที่มุมปากทำให้ใบหน้ากระด้างดูละมุนเล็กน้อย เขาอายุเท่าไรแล้วนะ สามสิบปลาย แต่ยังไม่น่าจะถึงสี่สิบหรอกมัง...

“อย่างน้อยฉันก็จะได้สิ่งที่ต้องการ” สิ่งที่เขาต้องการคือที่ดินผืนนั้นสินะ

รอยยิ้มของเขาพริบพราวในดวงตา รอยยิ้มนั้นเลื่อนหายไปเมื่อน้ำเสียงของเขาเปลี่ยนเป็นจริงจัง

“ฉันจะเอาสินสอดห้าสิบล้านไปขอเธอกับคุณหญิงลำห้วยก”

2

ลูกเขยสายฟ้าฟาด

ร่างอันแน่นในชุดกระโปรงบานพลิวเดินกลับไปกลับมา สองสามอดีตใจก็ชะง่อนหน้ามองไปยังบ้านเรือนไทยสักที ในอกในใจมัน ร้อนมันร้อน ยิ่งกว่าอากาศในเดือนเมษายน

“โอ๊ย... แกเลิกซ้อมสวนสนามสักที่ได้มั๊ย ฉันเวียนหัวจนจะอ้วก ออกมาอยู่แล้ว”

น้ำหวานหันขวับกลับมามองคนที่กำลังนั่งใช้แขนมหวานอยู่ที่ โต๊ะกลางศาลา “ถ้าเจ๊กแล้วว่าตัวเองจะอ้วก ก็หยุดกินสักทีสิ นี่ซามที่เท่าไรแล้ว เดี่ยวก็ท้องแตกหรอก”

ทว่าคนถูกค่อนข้างใหญ่ “ก็ของหวานฝีมือคุณสายมันอร่อยเด็ด เจ็ดแสนดาว ต้องกินให้คุ้มสิ อุตส่าห์ขับรถมาจากกรุงเทพฯ ทั้งที” ว่าแล้วเจ้าตัวก็ตักทับทิมกรอบเข้าปาก เคี้ยวตุ้ยๆ อย่างมีความสุข ยิ่งเห็นคนอื่นมีความสุข เธอยิ่งทุกข์เข้าไปใหญ่

โอ...สวรรค์ไม่ยุติธรรม

คนบางคนไม่เคยหรอกที่จะทุกข์ร้อนอะไร อย่างเพื่อนสาวรุ่นพี่ของเธอคนนี้

เลื่อมเพชร เก๋จนพ่อก้าว มีชีวิตอินดี แสบปีสามร้อยหกสิบห้าวัน จันทรถึงอาทิตย์อยากทำอะไรก็ทำ ไม่เคยมีใครขัดขวางห้ามปราม

ตรงกันข้ามกับเธอ

จะทำอะไรแต่ละอย่าง ต้องมีอุปสรรครำไป

“หายตัวไปไหนก็ไม่รู้” น้ำหวานกระแทกตัวลงนั่ง ยกขาขึ้นมา
พับเพียบบนเก้าอี้ ไม่ลืมจัดแจงดึงชายกระโปรงให้มิดชิด คิดถึงหน้า
คลุ้มคมของคนทีรอคอย

‘แล้วฉันจะติดต่อกลับไปภายในสามวัน’

ประโยคก่อนจากลาในวันนั้นทำให้คนฟังใจขึ้นขึ้นมา ทว่าใน
ตอนนี้ น้ำหวานเริ่มกังวล นี่ก็บ่ายสามโมงของวันที่สามเข้าไปแล้ว ยัง
ไม่มีข่าวคราวจากคุณพ่อเลี้ยง

“แกแน่ใจนะว่าข้อตกลงระหว่างแกกับคุณพ่อเลี้ยงอะไรนั้น
มันจะเวิร์ก” คนที่กำลังเคี้ยวตุ๋นๆ ยังมีหน้ามาถาม

ก็ตัวเองไม่ใช่หรือ ที่เป็นตัวตั้งตัวตี ให้เธอลุกขึ้นมาปลดแอก
ชีวิต...

เลื่อมเพชรอายุมากกว่าสองปี เป็นเพื่อนรุ่นพี่ที่รั้วบ้านเคยติดกัน
มาก่อน ถึงเธอจะย้ายมาอยู่ปากช่องอย่างเป็นทางการ ทั้งสองก็ยัง
ติดต่อกันเสมอ แม้กระทั่งช่วงที่ฝายนันถูกส่งไปเรียนเมืองนอกเมืองนา

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” ว่าแล้วก็ถอนใจ

เธอจะมีทางเลือกที่ไหนกันแล้ว ซินซึกเข้าไป ตัวเองนี่แหละที่จะ
ช่วย

‘ต้นเดือนหน้า พลตรีวีชีวิตกับพ่อสนเงิน ลูกชายที่เพิ่งกลับมาจาก
อังกฤษจะมาเยี่ยมแม่ น้ำหวานยังจำครอบครัววีชีวิตทรชนได้มั้ยลูก’
เสียงสดใสของแม่อังอึ้งอึ้งอยู่ในหัว

‘พ่อสนเงินเขาไม่ได้เป็นทะเลงทหารหรอกนะลูก แต่เขาไปเรียน
บริหารกลับมารับช่วงกิจการน้ำพริกแม่เนื่ออรามดำรับชาววัง กิจการ
ของครอบครัวนะจ๊ะ การศึกษา สุานะ ชาตติระภูถักดีงามเพียบพร้อม
หนูว่ามั้ยน้ำหวาน’

แค่ได้ยินคำบอกเล่าของคุณหญิงลำหยวก น้ำหวานก็ร้อนๆ หนาวๆ ยิ่งงงชอบกล

สองคนนั้นไม่ได้มาเยียมเยียนหรือหาเธอรู้ แต่จะมาดูตัวเธอ ต่างหาก

“ใจเย็นๆ สีแก เงินตั้งสี่ห้าห้าสิบล้านกับการแต่งงานอีกงานหนึ่ง ถึงเขาจะเป็นอภิมหามหาเศรษฐี ก็ต้องคิดเยอะคิดเยะหน่อยซี่ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะ”

แล้วใครว่าเธอทำเล่นๆ เพราะรู้ว่าเป็นเรื่องจริงจัง ถึงเสียเอามา เดิมพัน

น้ำหวานรู้ดี ดีพอกับอีกฝ่าย แต่ทำยังไงได้ คนมันร้อนใจ

“อีกอย่างกว่าที่เวลาที่ลูกเขยในฝันของแม่แกจะเสด็จมาถึงที่ตั้ง เดือนหน้า ยังมีเวลาให้หายใจหายคอ”

แต่เธอไม่ใช่ Queen of Procrastination¹ เหมือนใครบางคนแถวนี้

น้ำหวานไม่ใช่คนที่จะรอจนถึงวินาทีสุดท้ายค่อยทำอะไรสักอย่าง ชีวิตของเธอ ‘หมกมุ่น’ อยู่กับการวางแผน กะเกณฑ์สถานการณ์ไว้ล่วงหน้าเสมอ คนอย่าง นางสาวน้ำหวาน เครือผู้ดี ต้องมีแผนปีซีดีอี ยิ่งตอนนี้นั้นหนทางแห่งอิสรภาพเริ่มริบหรี่ ยิ่งต้องเร่งรีดำเนิการ

“คุณน้ำหวานคะ”

น้ำหวานรีบวางเท้ากลับลงไปที่พื้นเมื่อเห็นแจ้ว...เด็กในบ้านเดิน หยีตาฝ่าแดดตรงมายังศาลาริมสวนกล้วยที่พวกเขา ‘กบดาน’ อยู่

“คุณหญิงให้มาตามคะ”

“มีอะไรหรือจะแจ้ว”

“มีแขกมาหาคะ”

คำว่าแขกทำให้น้ำหวานหัวใจของโตขึ้นมา หันไปสบตาคนที่

¹ Procrastination แปลว่า ผัดวันประกันพรุ่ง

กำลังจะชดน้ำกะทิเข้าปาก

หรือจะเป็นเขา คนที่เธอจดจ้อรอคอย

“เดี๋ยวฉันจะตามไปจ๊ะ” รอลับร่างเด็กรับใช้ น้ำหวานก็หันมามอง ยิ้มกว้างขวางกับเพื่อนสาวรุ่นพี่ จัดแจงผมเผ้าให้เข้าที่ ผู้ชายจะมาขอทั้งที ควรจะต้องดูดีในระดับหนึ่ง จริงไหม

“ฉันดูเรียบร้อยดีแล้วใช่ไหม”

เลื่อมเพชรเล็กคิ้ว ทว่าน้ำหวานไม่รอคำตอบ “ไปกันเถอะ” คว่ามีคนที่นั่งอยู่ไปด้วย

“ฉันยังกินไม่หมด”

“ไม่ต้องกอดต้องกินแล้วเจ้ ไว้ฉันจะให้คุณสายตัมให้กินอีกสามหม้อ ตอนนี้อย่าไปกับฉันก่อน ฉันต้องการกำลังใจ” สองเท้าก้าวเดินไปข้างหน้า ในหัวทบทวนสคริปต์ที่ตกลงกันไว้กับซัชเป็นครั้งสุดท้าย

ไม่นานทั้งสองก็เดินมาถึงเรือนไทย

เบนซ์สีดำนับปลาบจอดหราวคู่อู่ผสมฐานะพอเลี้ยงโคตรเศรษฐี น้ำหวานกระหิมยิ้มย่อง ปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ก่อนที่จะลากเลื่อมเพชรขึ้นเรือน

เท่าซะงัก เมื่อได้ยินเสียงคนเป็นแม่หัวเราะคิกคักลอดมาจากห้องเขียว อันเป็นห้องที่รับรองแขกของคุณหญิงลำหยวก

“ไหนแกบอกว่าคุณซัชอะไรนั่นไม่ถูกกับแม่แกเง” คนที่เดินตามหลังยึดคอกมากระชิบ

นั่นสิ...

น้ำหวานนิ่วหน้า สาวเท่าเข้าไปข้างหน้า รู้สึกตึงตึง ในหัวใจ “อู๊ยนั่นไง น้องน้ำหวานมาแล้ว” ลิ่นเสียงคนเป็นแม่ แยกทั้งสองที่นั่งอยู่บนตั่งก็หันมาทางเธอพร้อมเพรียงกัน

นั่นไม่ใช่ซัช...รอยยิ้มที่ปั้นแต่งไว้รอท่าว่าที่สามี แข็งค้ำอยู่บน

หน้า

“เข้ามาสิลูก มากราบสวัสดิ์คุณอา กับพี่เขาเร็ว...”

ให้ตายเถอะวะ...นี่ไม่ใช่สิ่งที่เธอคิด

“น้ำหวาน” เลื่อมเพชรหันหลังเธอให้ก้าวไปในห้องเขียว เธอเสียวแวบขึ้นมา ขออย่าให้สองคนนี้เป็น...

“นี่พลตรีวิชิต กับพ่อสนเงิน คนที่แม่พูดให้หนูฟังลูก”

“ไม่ได้มาเดือนหน้าหรอกหรอคะ” น้ำหวานโผล่ออกมา ก่อนจะรู้สึกตัวอีกทีเมื่อเพื่อนซี้สะกิดแขน

คุณหญิงลำหยวกที่กำลังมีความสุขออกหน้าออกตา ไม่ทันมองเห็นสีหน้าของเธอ หัวเราะคิกคัก

“พอดีพ่อสนกับคุณพ่อมีธุระลงมาที่กรุงเทพฯ ก็เลยมาเยี่ยมเยียนเราเร็วกว่ากำหนด กะว่าจะมาเซอร์ไพรส์”

โคตรเซอร์ไพรส์เลยจริงๆ

“นี่หนูน้ำหวาน ลูกสาวฉัน ส่วนนั่นหนูเลื่อมเพชร เพื่อนสนิทของลูกสาวฉันเอง”

น้ำหวานพนมมือไหว้ อยากจะลงไปดินตายที่พื้น

ปัง ปัง ปังหมดแล้วที่วาดหวังเอาไว้

“แหม...จริงๆ คุณพ่อน่าจะบอกกันล่วงหน้าก่อน ไม่อย่างนั้นพวกเราจะได้เตรียมตัวต้อนรับสู้ให้ดีกว่านี้”

“ไม่เป็นไรหรอกแม่ลำหยวก ฝ่ายคนของฉันก็ร้อนใจอยากที่จะเจอ...” คุณอาพลตรีชำเลื่องมองลูกชาย ก่อนที่จะย้ายมามองเธอน้ำหวานหลบตามองตัก ลอบสำรวจตรวจตราคนมาเยือน

พลตรีวิชิตอวบท่วมสมบุรณ์ เนื้อหนังพอกพูนด้วยไขมัน แตกต่างจากลูกชายเหมือนฟ้ากับเหว

“แขนเขามัดรวมกันยังเล็กกว่าแขนฉันอีกแน่ะ” เลื่อมเพชรกระซิบกระซาบ

“แหม...ถ้าสนิทกันกว่านี้ ฉันคงขอเคล็ดลับกำจัดไขมันที่ต้นแขน”
นี่กำลังหน้าสิ่วหน้าขวาน มันใช้เวลามาหาเคล็ดความงามใหม่
เธอปรายตามองคนพูด ทว่าสาวรุ่นพี่ไม่สะทกสะท้าน ยังคงจดจ้อง
ลำแขนอันเรียวยาวของสนเงินด้วยความตั้งใจ

“ไหนๆ ก็ได้โอกาสลงมาแล้ว จะได้สานต่อเรื่องที่คุยๆ กับแม่
ลำหยาวกไว้”

“แหม จริงๆ เรื่องแบบนี้ดิฉันก็ไม่ได้อยากจะรีบร้อนหรอกนะคะ
คุณพี่ อย่างน้อยก็น่าจะเปิดโอกาสให้เด็กๆ เขาคุยกัน”

“ป็นี่พ่อสนเงินของดิฉันก็สามสิบแล้ว ถือว่าเติบโตเป็นผู้ใหญ่ใช้ได้
ลูกสาวแม่ลำหยาวกก็เรียนหนังสือหนังสือจบแล้วไซ้มั๊ย”

เฮอะ...เธอเพิ่งเรียนจบมา ยังไม่ทันได้ใช้ความรู้ที่ศึกษาทำมา
หารับประทานเสียด้วยซ้ำ

“พ่อสนเงินของดิฉันมีแต่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ยังไม่มีสาวๆ ที่ไหน
มาติดพัน แล้วลูกสาวของแม่ลำหยาวกล่ะ”

“โธ้ย...วันๆ นำหวาน อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน เรื่องผู้ชายพาย
เรือก็ไม่เข้ามาเยี่ยมยามหรอกคะคุณพี่ ฉันสอนสั่งเสมอ ไม่มีทางที่
ลูกสาวของดิฉันจะซิงสุกก่อนห้าม”

แม่เธอกับพลตรีวิชิตเหมือนจะแต่งงานกันเสียเอง

คุณอาพลตรีพยักหน้าหงึกๆ ขณะที่ลูกชายเหลือบตามองเธอ
ก่อนจะก้มหน้างูๆ แทะบจะซุดฝากระดานเรือนแล้วมุดหายลงไป

เฮ้อ...แล้วเธอจะฝากผีฝากไข้กับผู้ชายแบบนี้ได้หรือไร

อายุอานามก็ไม่่น้อย ยังคอยหลบอยู่ข้างหลังพ่อตัวเอง

“ถ้าอย่างนั้น เราก็ค...”

บรีน บรีน...

พลตรีวิชิตยังไม่ทันจบประโยค เสียงเครื่องยนต์กระหึ่มก็ดัง
แทรกเข้ามา ทุกคนในห้องเขียวเหลืองมองออกไปนอกหน้าต่าง พอ

เสียงรถเงียบไป คุณหญิงลำห้วยก็ร้องถาม

“เสียงอะไรนะ” ไม่นานแจ้วก็วิ่งตาลีตาเหลือกเข้ามา

“คุณหญิงคะคุณหญิง มีแขกมาหา”

“แขก? ฉันไม่ได้นัดใครไว้นี่นา ใครกัน”

ไม่ทันที่สาวใช้จะได้เอ่ยปาก แขกก็อัญเชิญตัวเองเข้ามาเสร็จ

สรรพ

“ผมเองครับคุณนายลำยอง”

ร่างสูงใหญ่บึกบึนเหมือนภูผาบักหลักอยู่หน้าธรณีประตู รอยยิ้มของเขากว้างขวางยิ่งกว่ามหาสมุทรแปซิฟิกและแอตแลนติกรวมกัน ดวงตาดำขลับเจิดจ้ายิ่งกว่าแสงแดดกลางทะเลทรายสะฮารา จ้องเขม็งมาที่เธอ

น้ำหวานจิกเท้าไว้กับพื้นกระดาน

กลัว...กลัวว่าตัวเองจะโผล่เข้าไปกอดรัดพิดเขาด้วยความยินดี

ปรีดา

นานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่ได้รู้สึกบันเทิงใจเหมือนตอนนี้
สามสิบหกปีที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมา ทำให้อะไรๆ ที่เผชิญล้วนมีแต่คำว่า น่าเบื่อ...

มุมปากของซัชชิตเบ้เป็นรอยยิ้ม เมื่อเห็นสีหน้าตื่นตะลึงของคุณหญิงลำห้วย ก่อนที่สายตาจะเลื่อนลงไปยังลูกสาวของหล่อน คุณหนูโลกสวยนั่งสงบเสงี่ยมเรียบร้อยอยู่บนตั่ง

ผมดำขลับหยักศกรวบเป็นหางม้า เผยโบนักรูปร่างไว้วลลอล ลำคอระหง ปาก คิ้ว คางจิ้มลิ้ม ดูสวยใสผุดผ่อง เหมือนครั้งแรกที่ได้เจอจะเจอ

ผิดแต่วันนี้ ท่าทีของคุณหนูโลกโสภาแปลกตาไป ไม่เหมือนสาวน้อยจอมวางแผนในวันก่อนลิปลิป

‘คุณหนูน้ำหวาน เครือผู้ดี ลูกสาวคนเดียวของคุณหญิงลำห้วยก เป็นกุลสตรีตั้งแต่รากผมจนถึงเล็บหัวแม่เท้าเลยครั้นนาย’

นั่นคือสิ่งที่อำนาจ...คนของเขายืนยัน แต่มันช่างตรงกันข้ามกับ สิ่งที่เขาเคยสัมผัส

‘แต่งงานกับฉัน’

นั่นคือสิ่งที่หญิงสาวกิริยามารยาทเข้มซ้อย พุดน้อย เรียบร้อย เหมือนผ้าพับแล้ววางไว้บนหิ้ง เป็นจริงๆ อยางนั้นหรือหรือ ไม่น่าใช่

“เธอมาทำไม ฉันไม่ได้นัดหนูพุดซ้อนกับคุณชายอลิณให้มา วันนี้เสียหน่อย”

ซัลละสายตาจากแม่คุณหนูโลกสวย หันมาหาว่าที่แม่ยาย ก่อนหน้านี้ เขาเคยอยากจะได้ที่ดินของคุณหญิงแกเอามาปลูก บ้าน พุดซ้อน...เพื่อนของเพื่อนที่เขารู้จักอุตสาหกรรมเข้ามาเป็นนายหน้า เจริญให้ แต่ก็ยังไม่ได้ผล

“สวัสดิ์ครับคุณนายลำยอง...เอ้อ...คุณหญิงลำยอง” เขายกมือไหว้ ไม่สนใจว่าฝ่ายไหนอยากจะรับไหว้กันรีเปล่า

“วันนี้ผมไม่ได้มาคุยเรื่องที่ดิน แต่จะมาคุยเรื่องคน” เขาชำเลืองมองไปยังคนที่เขาจะมาคุยด้วยแวบหนึ่ง

“นายครับ จะให้พวกผมวางกระสอบพวกนี้ไว้ที่ไหน”

“เอามาวางตรงนี้” เขาพยักพยิดให้อำนาจวางของไว้ที่ว่างตรงหน้า ก่อนที่จะประจันหน้ากับเจ้าของบ้านอีกครั้ง

“นี่อะไร” คุณหญิงลำห้วยกมองกระสอบสองใบตรงหน้า เขยิบตัวหนี โถ...ทำอย่างกับว่าเป็นงูเงี้ยวเขี้ยวขอ

“เงินห้าสิบล้าน”

“ฉันยังไม่ได้ตกลงปลงใจขายที่ให้เธอสักหน่อย”

“ผมบอกคุณหญิงแล้วว่า ผมไม่ได้มาธุระเรื่องที่ดิน แต่มาธุระเรื่องคน” เขาบอกพาลางยิ้มละไมอย่างใจเย็น

“เธอพูดจาเพื่อเจ้ออะไรกัน หรือว่ากินยาลึ้มเขย่าขวด เพิ่งก้าวออกมาจากศรีรัญญา”

“ผมไม่ได้ป่วยหรือบ้าครับคุณหญิง ที่มาวันนี้ ผมกะว่าจะมาขอลูกสาวของคุณหญิงต่างหาก”

คนฟังมองหน้าเขาตาไม่กะพริบ ทว่าคนที่เอะอะโวยวาย หาใช่ว่าที่แม่ยายของเขาไม่

“หมายความว่ายังไง แล้วลูกสาวที่จะขอนี้หมายถึงใคร” คุณลุงพุงพลั้วผมขาวโพลนเกือบหมดหัวผุดลุกขึ้นจากตั่งเตี้ยไม่ใกล้ไม่ไกล ช้ชเหลือบตามอง เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่านอกจากคุณหญิงกับลูกสาวยังมีสักชีพยานอื่นๆ อีกตั่งสามคน...

คุณลุงคนนั้น เจ้าหนุ่มหน้าตีม หุ่นเหมือนไม้เสียบลูกชิ้น แล้วก็สาวหน้าคม ผมสั้นในเดรสสีส้มແບบตา อุ่หนาผาดังดีจัง...

“ก็คุณหนูน้าหวานคนนั้นไงคุณ”

“ใครจะไปยกลูกสาวให้เธออะ” คุณหญิงลำห้วยกที่เพิ่งได้สติร้องออกมาดังๆ

ช้ชยิ้มในหน้า ชี้แจงแถลงความอย่างใจเย็น “ทำไมจะไม่ได้ละ ในเมื่อเราชอบพอกันนี่ครับ”

“พวกเธอไปรู้จักมักคุ้นกันตั้งแต่ตอนไหน ทำไมฉันไม่รู้เรื่อง” เจ้าของบ้านหันขวับกลับไปมองลูกสาวที่กำลังนั่งก้มหน้างุดๆ เห็นแต่หน้าผากเกลี้ยงเกลาและปลายจมูกเล็กๆ “น้าหวานไปรู้จักกับผู้ชายคนนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ บอกแม่มาเดี๋ยวนี้นะ”

“น้าหวาน...” ดวงตากลมโตซ้อนมองขึ้นมา ก่อนที่เจ้าตัวจะหลุบตาลง ท่าที่ตื่นตระหนกเหมือนลูกนกหลงรัง ผิดกับผู้หญิงที่เขาเจอที่ร้านโกเหลียงคนละโยชน์

‘ฉันไม่ใช่คนโลกสวยเหมือนกัน’ ช้ชอดยิ้มหยันไม่ได้

“เราสองคนเจอกันที่ร้านกาแพที่ตลาดเมื่อเดือนก่อน...”

“แล้วทำไมไม่บอกแม่”

ไหล่บอบบางสั่นเทา เสียงที่เปล่งออกมาก็สั่นด้วย
วิญญาณนางเอกเจ้าน้ำตาท่าจะเข้าสิงกะทันหัน

“ก็...น้ำหวานกลัวว่า ถ้าน้ำหวานบอกคุณหญิงแม่ คุณหญิงแม่
จะโกรธ จนไม่ยอมให้น้ำหวานออกไปเที่ยวในตลาดอีก”

ไปเที่ยวในตลาดอะ...สวรรค์...นี่มัน พ.ศ.ไหนแล้ว กับอีกแค่ขอ
ออกไปตลาด ยังต้องรอคำอนุญาตจากคนเป็นแม่

“นี่นายซัท เธอดีโอกาสย่องเข้ามาล่อลวงลูกสาวฉันใช้มั๊ย”
คุณหญิงลำหยวกชี้ตำพัดมาหาเขาอย่างเอาเรื่อง

เฮอะ...ยัยคุณหนูโลกโสภานั่นต่างหากที่เป็นคนเข้าหาเขาก่อน
ซัทยักษ์ไหล่

เพื่อให้เป็นไปตามแผน เขาต้องตามน้ำไป

“อย่าเรียกว่าล่อลวงดีกว่าครับคุณแม่อาย” เขาเปลี่ยนสรรพนาม
เสียใหม่ ไหนๆ อีกไม่นานก็ต้องเกี่ยวดองกันอยู่แล้ว จะได้ไม่กระดาก
ปากเวลาเอาจริง

“เราก็แค่อยากเจอหน้าประสาคนที่มีใจให้กัน ในเมื่อเราสองคน
รักชอบกัน มันคงไม่แปลกอะไรที่ผมจะมาขอน้ำหวานไปเป็นเมีย”

“จะบ้าหรือ ลูกสาวฉันทั้งคน ไม่ใช่สิ่งของที่หยาบคายให้ใคร
ก็ได้ ลูกเขยของฉันต้องมีคุณสมบัติเพียบพร้อม คู่ควรกับยัยน้ำหวาน
เท่านั้น”

“แม้ว่าลูกคุณแม่อายจะไม่ได้รักใคร่ชอบพอผู้ชายคนนั้นนะหรือ”

“ฉันเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ลูกเสมอ จะมีใครรักลูกเท่าคนเป็นแม่
อย่างฉัน และฉันไม่ได้เป็นแม่ยงแม่อายอะไรของเธอดี”

แค่ ‘ยัย’ ไม่ใช่เท่านั้น

ซัทนี่กระอา นี่คุณหญิงลำหยวกคงไม่เคยได้ยินสินะ บางครั้งพ่อ
แม่อีกทำร้ายลูกของตัวเองด้วยความรัก แต่ยังไงเขาก็ตื่นตื่นมาจนถึงที่

แล้ว ไม่มีทางที่คนอย่าง นายชัช ชำนาญพานิชย์ จะกลับไปมือเปล่า
เขาเป็นพ่อค้า เมื่อเสียเวลาเวลา ลงทุนลงแรง ย่อมต้องหวังผล
“แต่ยังไง ผมก็ต้องรีบขอลูกสาวของคุณหญิงไปเป็นเมีย”
“เอ๊ะ...เธอนี่พูดไม่รู้เรื่อง” คุณหญิงล่ำหยวกลสติดหูคุด ยกมือขึ้น
ทำสะเอว

ชัชยิ้ม บอกฝ่ายนั้นเนิบๆ “ซินชั๊กซ่า ผมเกรงว่าหลานยายของคุณหญิงจะลืมนาคูโลกเสียก่อน” เขาหย่อนระเบิดลูกใหญ่ลงไป
แม่คนสวยที่นั่งเจียมเจียมหันขวับมามองเขา ดวงตาอ่อนเชื่องเหมือนลูกแมวเชื่องๆ วาววับขึ้นมาทันที...

“หมายความว่ายังไง!”

คนที่ตกอกตกใจเกินเหตุก็ไม่ใช่คุณหญิงล่ำหยวกลอีกนั่นละ แต่เป็นลูกฟุงพลู๊ยเจ้าเก่า

“หลานยงหลานยายอะไรกัน หรือว่าน้ำหวานกับคุณ...” คนพูด
ขึ้นนิ้วมาที่เขา ดวงตาดิบเหยิบีกกว้างออก จากเมื่อกวียจีเป็นเม็ดลำไย
เขายิ้มเยือกเย็น หันไปพนมมือไหว้ว่าที่แม่ยายของตัวเองอย่าง
นอบน้อม ก่อนที่จะพูดเป็นการเป็นงาน

“ผมต้องกราบขอขมาคุณหญิงด้วย” สุ่มเสียงของเขาไม่มีทำที่
ล้อเล่นแล้วคราวนี้ “ที่พวกเราชิงสุกก่อนห่าม วันนี้ผมถึงอยากจะแสดง
ความรับผิดชอบ โดยการสูxon้ำหวานไปเป็นภรรยาของผมอย่าง
ถูกต้องตามกฎหมาย ตอนแรกผมตั้งใจจะมาคุยกับคุณหญิงเป็นการ
ส่วนตัว” เขาปรายตามองสองหนุ่มต่างวัยที่กลายเป็นสักขีพยานการ
สูxonแบบไม่ตั้งใจ

“แต่ไหนๆ พวกคุณก็อยู่ตรงนี้แล้ว ถ้าว่างเชิญอยู่ร่วมงานมงคล
ของเราด้วยเลยแล้วกันนะครับ”

3

บอกบท ถ้าสดชื่น

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ผมคงจะไม่กล้าทนอยู่รบกวนเวลาส่วนตัว
ของคุณหญิงกับว่าที่ลูกเขยอีกต่อไปแล้ว พ่อสนเงินกลับ!” พลตรีวิชิต
ประกาศกร้าว ทำคอแข็ง รับก้าวบึงบึงข้ามธรณีประตูบ้านไป

ส่วนพ่อลูกชายหัวแก้วหัวแหวนยังอุตสาหะให้ไว้ลา ก่อนที่จะตาม
ติดคนเป็นพ่อไปอย่างว่องไว

ให้ตายเถอะ...ตามแผนที่เธอวางไว้ นายพ่อเลี้ยงคนนั้นไม่ควร
ที่จะเล่นใหญ่เล่นโตถึงขนาดนี้

“โอ้ย...ฉันจะเป็นลม” ร่างอวบท้วมของคนเป็นแม่หงายเงิบลง
มา พอดีกับที่เธอและเลื่อมเพชรอำเภอรอรับอยู่ก่อนแล้ว

ส่วนคุณสายต้นห้องพุ่งไปหายาดมส้มโอมือมาให้คนเป็นนาย
สูดดม

“หัวใจฉันจะวาย ฉันกำลังจะตายเพราะความดันขึ้น”
ตั้งแต่เกิดมา เธอยังไม่เคยเห็นแม่เป็นลมจริงๆ เลยสักครั้งเดียว
มีแต่ ‘จะ’ เป็นลม

ความดัน เบาหวาน น้ำตาล ไทรอยด์เซอโรได์ก็ปกติ ตับ ม้าม ลำไส้
หัวใจ ปอด ไชข้อแข็งแรงดี มีปวดเมื่อยบ้างตามประสาหญิงสูงวัย

“ฉันฝันไปใช่ไหม” มือขาวอวบประดับด้วยทับทิมเม็ดเบ้งเอี่ยม

ออกไปกำแขนผอมเกร็งของคุณสายแน่นเข้า

“โอ...คุณหญิงของอฉัน” คนเป็นบ่าวทำเสียงร่ำรวรานใจ

เข้ากันดียิ่งกว่าพี่ชลุ่ย สวมกับที่อยู่เคียงข้างกันมาตั้งแต่สมัย
แตกเนื้อสาวเลยที่เดียว

“เธอทำของใส่ลูกสาวฉันแน่ๆ” แม่เธอชี้หน้าชี้ขี้ที่ยืนเด่นเป็นสง่า
อยู่กลางห้อง

“ผมแปลานะครับ”

“แม่คะ เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น เกิดจากความรักรักอันบริสุทธิ์ของ
พวกเรา ไม่มีอะไรมาเจือปนเลยจริงๆ ค่ะ”

หือ...ขนาดพูดเอง ได้ยินเสียงตัวเอง เธอยังรู้สึกเสียนจนอยาก
จะขย้อนของเก่าออกมา แต่ต้องคำนึงว่าตอนนี้บทบาทของเธอคือ
นางเอกที่ลุกขึ้นมาปกป้องความรักที่ถูกขัดขวาง สองแถมของน้ำหวาน
ร้อนซ่า เมื่อเห็นคนรักสดใหม่จากเตาอมองมาแล้วเลิกคิ้ว ดวงตาสีสนิม
ทอประกายเจิดจ้า แวบหนึ่งมองเห็นแววขบขัน

น้ำหวานทำตาวาวใสเขาแล้วหันมาพิ์สกับบทบาทของตัวเอง
ไหนๆ ก็ไม่ได้เล่นละครออนแอร์ เดินตามทางฝันในวัยเยาว์ เธอก็ขอ
ทุ่มเทพลังการแสดงกับนาที่นี้หน่อยแล้วกัน

“ถึงเราสองคนจะรู้จักกันไม่นาน แต่น้ำหวานก็มั่นใจว่าคุณซัช
เป็นรักแรกที่แท้จริงของน้ำหวานค่ะ”

“รักแรกบ้าบออะไร ตลอดเวลาที่ผ่านมา แกแอบลักลอบคบหา
กับผู้ชายคนนี้ลับหลังฉันมาตลอดสินะ”

“หนูไม่ได้...”

ยังไม่ทันได้เอ่ยใดอะลือกที่ตระเตรียมไว้...

คนที่ปากบอกรว่าจะเป็นลมอยู่แท้ๆ ซิงซังขึ้นมา คุณหญิงลำหยวก
ผู้ยิ่งยโสทำจมูกบาน น้ำหวานแทบจะมองเห็นควันออกจากหูของ
คนเป็นแม่

“ฉันทนไม่ได้หรอกนะ” ร่างอวบท้วมผุดลุกขึ้น ฟุ้งไปที่หน้าต่าง
คุณพระ...หรือว่าแม่เธอจะคิดสั้น ทันใดนั้นคนเป็นแม่ก็คว้าเอา
ก้านมะยมติดมือมา เป็บเดียวโบเบยหายเกลี้ยง

ชวยแล้ว...สัญญาตัญญาณในทางร้ายของเธอก็ดริ้ง

“คุณหญิงจะตีคุณหนูน้ำหวานหรือคะ” คุณสายร้องเสียงหลง
“เหงสิ”

พับ พับ

แม่เธอคงอาวูฐในมือไปมาน่าหวาดเสียว น้ำหวานย่นคอเข้าหา
กัน นานปีติดที่กันนี้มาๆ ของเธอไม่ได้ลืมนรสก้านมะยม แต่ก็ยังจำได้
ขึ้นใจ ใครจะลืมได้เล่า

“แต่คุณหนูน้ำหวานโตแล้วนะคะ” คุณสายไม่วายแย้ง

“โตแล้วยังไง มันก็เป็นลูกฉันวันยังค่ำ ถ้าวันนี้ฉันไม่สั่งสอนให้
หลายจำ อยามาเรียกฉันว่าคุณหญิงลำหยวก”

เฮ้ย...ก้านมะยมนี้ก็ได้อยู่ในแผน น้ำหวานรีบแผ่นหนีจากรศมี
วงสวิงของคนเป็นแม่ ทว่าคุณหญิงลำหยวกเหมือนจะกลายร่างเป็น
วันเดอร์วิแมน พริบตาก้านมะยมก็ตวัดมาถึงตัว

“อ้าย!” หนแรกหลบไปได้อย่างเฉียดฉิว

“คุณหญิงป่าคะ” เลื่อมเพชรส่งเสียงสอดแทรกขึ้นมา ยังไม่กล้า
เข้ามาในวิถีของไม้เรียว

“เดี๋ยวหวดไปหวดมา ผิวพรรณน้ำหวานก็จะต่างพริ้วๆ เป็น
ริ้วรอยพลอยจะชายไม่ออกนะคะ”

คนที่เื่อง่าก้านมะยมชะงัก หันกลับไปแยกเงี้ยวใส่คนพูด “นี่
ยังมาคิดเรื่องขงเรื่องชายอีกหรือ คนที่จะมาซื้อเขาแผ่นแนบไปโน่นแล้ว
มานี้เดี๋ยวนี้เลยนะน้ำหวาน”

น้ำหวานกลอกตามองเพดานอย่างสิ้นหวัง ถ้อยคำของสาวรุ่นพี่
ที่หวังดีจะช่วยเหลือ ดันกลายเป็นการกระตุ้นต่อมโทโสของแม่เธอให้

เพิ่มพูนขึ้นไปอีก

คุณหญิงลำห้วยกขยับมาทางซ้าย เธอก็ย้ายมาทางขวา น้ำหวานจัดสกิลในยามเยาว์เอามาใช้หลบไม้เรียวพลวัน พอถูกรุกรานหนักเข้า ร่างแบบบางก็กระโจนไปหลบหลังร่างสูงใหญ่ของผู้ชายที่กลายเป็นรักแรกของเธอ

“แม่อย่าตีหนูเลย หนูกลัวแล้วจริงๆ” แม่น่ะเธอไม่ค่อยกลัว แต่กลัวไอ้ที่อยู่ในมือแม่ต่างหาก ก้านมะยมนะแสบจะตาย เวลาที่พาดฉับๆ ลงบนเนื้อหนัง ไม่ให้วันเกรงได้ยังไง

“ถ้ากลัวจริง ไม่ทำอย่างนี้ตั้งแต่แรกหรอก”

“คุณหญิงครับ เราค่อยพูดค่อยจากันดีกว่ามั๊ยครับ ใช้กำลังมันไม่ใช่วิถีทางของอารยชน” ถ้าคำพูดของเลื่อมเพชรเมื่อก็เป็นสะเก็ดไฟ ถ้อยคำของพ่อเลี้ยงหนุ่มก็เหมือนน้ำมันเบนซินที่ราดรดบนกองไฟ

โทสะของคุณหญิงลำห้วยกเดือดดาลขึ้นอีกเจ็ดล้านเท่า

“หน้อย...นี่ยังมีหน้ามาพูดอีกหรือ ไม่มีทางที่ลูกสาวของฉันจะใจแตกเองหรือจนะบอกเลย ฉันสอนของฉันมาดี ถ้าไม่ถูกล่อลวงขึ้นมา นี่แน่เจ้าตัวการ”

“โอ๊ย!” ชัชสะดุ้งโหยง เมื่อก้านมะยมเปลี่ยนเป้าหมายมาที่ตัวเขาแทน

“คนเลว ร้ายกาจ บังอาจมาล่อลวงลูกสาวฉัน”

“โอ๊ย!...คุณแม่ยาย ผมเจ็บนะครับ”

ร่างสูงใหญ่ขยับหนีการโจมตี ยกมือขึ้นปิดป้อง

“เจ็บนะลืตี ฉันก็ตั้งใจจะตีให้เจ็บนี้แหละ และฉันไม่ใช่แม่ยง-แม่ยายอะไรของเธอดีว้ย”

ตอนนี้แม่ของเธอกลายเป็นยอดกระบี่เย้ยยุทธจักรไปแล้ว ถ้าก้านมะยมเป็นคมมีด ปานนี้แขนของชัชคงถูกฉีกเป็นริ้วๆ ทั้งสามวิ่งวนไปรอบๆ ห้องเขียว หลายนาทีที่ว่าคุณคนเป็นแม่จะเหนื่อยหอบ

คุณหญิงลำห้วยกสุดหายใจ ฮึดฮัด ใช้มือยันเส้าเรือน สองแก้มแดงก่ำ สุขภาพกำลังดี

“อย่าหนีเชียวนะ” ว่าแล้วเจ้าตัวก็ทำท่าว่าจะถลาเข้ามา ทว่าเลื่อมเพชรที่สบโอกาสเหมาะรีบคว้าแขนอวบๆ ของคุณหญิงลำห้วยกเอาไว้ได้ทัน

“คุณหญิงป้าใจเย็นๆ นะคะ เดี่ยวหักโหมมากไปจะหน้ามืดความดันขึ้น มีนหัว ตัวลั่น หายใจไม่ทันเอาได้นะคะ”

“นี่ปล่อยฉันนะ! มาเกาะกะอยู่ได้”

“คุณสายมาช่วยฉันปลดอาวุธคุณหญิงป้า เร็วสิจ๊ะ!”

น้ำหวานอาศัยจังหวะที่สองคนนั้นยื้อยุดกันไปมา หาทางหนีที่ได้ “ตามฉันมาทางนี้สิคุณ” เธอลากแขนร่างสูงใหญ่ออกไปจากห้องเขียว

“จะไปไหน กลับมาเดี๋ยวนี้นะ ยัยเลื่อม นี่เธอจะมาเกาะเอาพันแข้งพันขาฉันทำไม! น้ำหวานหยุดเดี๋ยวนี้นะ กลับมาให้แม่ลงโทษซะดีๆ!”

มือหนึ่งถลกชายกระโปรง อีกมือลากแขนคนตัวใหญ่กว่าข้ามคุน้ำไปยังสวนกล้วย พอเดินถึงฐานทัพ...ศาลาแปดเหลี่ยม น้ำหวานถึงได้ถอนอกถอนใจ

“โล่งออกไปที” ป่านนี้เลื่อมเพชรคงสกัดแม่ของเธอลงได้แล้วสินะ

ยังไม่ทันยกแขนขึ้นปาดเหงื่อ ก็นึกถึงผู้ร่วมชะตากรรมขึ้นมาได้

“คุณเป็นยังไงบ้าง” น้ำหวานจับท่อนแขนแข็งแรงพลิกไปพลิกมา เหมือนจับปลาอย่างเสียบไม้ ริวแดงพาดเป็นทางเห็นชัดตัดกับผิวสีน้ำตาลของพ่อเลี้ยงหนุ่ม เธอลองแตะนิ้วลงบนรอยนูนแดงนั้นเบาๆ

“แค่นี้ยังไกลหัวใจ”

“แน่นอนคุณ” เมื่อกี้ด้วยอาการตกใจเลยคิดว่าตัวเขาเอามาเป็นโล่

ก็เขาคูตัวโตน่า ‘ฟังพา’ ได้ แต่เห็นชัดแล้วตอนนี้ หนึ่งคนหาใช่
อิฐปูนถึงจะไม่รู้ร้อนรู้หนาว หรือต่อให้ไกลหัวใจแค่ไหน ก็คงเจ็บปวด

“แล้วเธอล่ะ”

“ฉันไม่เป็นไรหรอก” พลันน้ำหวานก็รู้สึกผิดขึ้นมา เธอหลบอยู่
หลังเขา จะให้เอาส่วนไหนมาโดนไม้เรียวล่ะ

“เดี๋ยวฉันจะเอายาหม่องตราเสือมาทาให้”

ชัชดูเหมือนไม่ได้สนใจอาการบาดเจ็บของตัวเอง เขามองไป
รอบๆ ประหนึ่งต้นกล้วยที่รายล้อมนำมองกว่าคนร่วมศาลา พ่อเลี้ยง
หนุ่มๆ ทำท่าครุ่นคิดก่อนพูดออกมา

“แม่เธอเป็นนักเทนนิสทีมชาติเก่ารีเปลา่ แรงดีใช้ได้เลยนะ ถ้า
สาวกว่านี้ ฉันคงต้องเป็นสปอนเซอร์ส่งลงยูเอสโอเพน แข่งกับ เซเรนา
วิลเลียมส์” ดวงตาสีสนิมพราวระยับคู่ นั้นหันกลับมาจ้องมองกันตรงๆ

อารมณ์ที่รู้สึกผิดเมื่อก็หายวับ เธอไม่เข้าไปกับเขาด้วยหรอกนะ
แต่อะไรก็ไม่ร้ายเท่าประโยคต่อมา

“ฉันสงสัยจริงๆ เธอโตขนาดนี้แล้วยังถูกแม่ตีอีกเหรอ” ชัชมอง
เธอรึ้นๆ ลงๆ

สองแก้มของน้ำหวานร้อนผ่าวให้แกค้ำยั่วเย้าของเขา

“ก็ไม่ใช่เพราะคุณหรอกหรือสิ่งที่เล่นใหญ่เล่นโต จนอะไรต่อ
มิอะไรมันผิดแผนไปหมด” เธอคาดการณไว้แล้วว่าคุณหญิงลำหยวก
จะต้องโมโหสุดๆ แต่ใครจะไปคิดว่าแม่เธอจะซูดวิธีลงโทษสมัย
ดึกดำบรรพ์มาใช้

ทั้งที่ตอนนี้เธออายุยี่สิบสามอย่างยี่สิบสี่ ไม่ใช่เด็กหญิงน้ำหวาน

“เรื่องอะไรไปบอกแม่ฉันว่าฉันท้องไส้กับคุณ” น้ำหวานกอดอก
จ้องหน้าอีกฝ่ายเขม็ง

ชัชกลับยักษ์ใหญ่ ไม่แฉแส “แต่ฉันว่ามันได้ผลเกินคาดต่างหาก
ล่ะ” พ่อเลี้ยงหนุ่มหันมองออกไปนอกศาลา เท้าแขนลงกับราวระแนง

มุมปากของเขาโค้งขึ้น “เธอคิดดูสิว่า จะมีคูรักับบนโลกนี้สักกี่เปอร์เซ็นต์
ที่ต้องรีบร้อนจัดงานวิวาห์สายฟ้าแลบ ถ้าไม่เกิด Accident ขึ้นมา”

ฮีม...แม้สิ่งที่พูดมาจะมีเหตุผล แต่คนฟังก็ยังไม่อยากยอมรับ

“อย่างน้อยๆ คุณก็น่าจะเตรียมกันก่อน เล่นโพล่งขึ้นมากลางวง
แบบนี้ ใครจะไปตั้งตัวทัน”

หางตาของเขาย่นลง มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย ทว่าไม่ได้เอื้อน
เอ่ยอะไรออกมาอีก

ซัชจะได้ที่คืนมาหลังจากแต่งงานจดทะเบียนกับเธอ แต่เงื่อนไข
ที่ทั้งสองตกลงกันไว้ยังมีมากกว่านั้น ที่ดินผืนนี้จะแปรสภาพเป็นธุรกิจ
อย่างอื่นไม่ได้ นอกจากปลูกที่อยู่อาศัยเท่านั้น

และพวกเธอยังต้องคงสถานะสามีภรรยาไปอีกสักพัก ก่อนที่จะ
‘หย่าร้าง’ กันจริงๆ

น้ำหวานจับตามองเสี้ยวหน้าด้านข้างของสามีในอนาคต

เธอรู้จากโลกโซเชียลและปากคำของอลิธ...หนุ่มคนขับรถใน
ตอนแรกที่กลายเป็นคุณชาย สืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์หมิงคนนั้น ว่า
พ่อเลี้ยงหนุ่มร่ำรวยมหาศาล ต่อให้ร่ำรวยขนาดไหน เธอก็อดคิดไม่ได้
ว่าคนแบบไหนกันที่จะยอมลงทุนกับทรัพย์สินความเสี่ยงสูงแบบนี้

ช่างเถอะนะ ในเมื่อเขายังดูไม่เดือดร้อนกับเงินทองที่จะต้องเสีย
ไป แล้วเธอจะแคร์ทำไม

“ถึงฉันกับคุณต้องเป็นสามีภรรยาตามกฎหมายไปสักพัก แต่
วางใจได้ล้านเปอร์เซ็นต์ ว่าหลังจากที่เราจดทะเบียนกันแล้ว ฉันจะรีบ
ไปจากคุณ ไม่อยู่เกะกะกวนใจ”

เธอจะได้เดินตามความฝัน ทำสิ่งที่ใจปรารถนา หัวใจของเธอ
พองโตขึ้นมาเมื่อคิดถึงสิ่งที่วางแผนกันเอาไว้กับเพื่อนซี้

“แต่ฉันไม่คิดอย่างนั้น” พองผีนของเธอแตกโพละเมื่ออีกฝ่าย
เปิดปากอีกครั้ง

“คุณหมายความว่ายังไง”

มุ่มปากได้รูปงามของเขาโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มเยือกเย็นที่เธอไม่ชอบใจเอาเสียเลย รอยยิ้มของเขาทำให้ใบหน้าคล้ำมคมอ่อนวัยลง แต่กลับทำให้ดวงตาสีสนิมดูชั่วร้าย เจ้าเล่ห์

“เพื่อความสมจริง ผัวเมียที่เพิ่งแต่งงานใหม่ไม่ควรแยกกันอยู่ ฉันจะบอกกับแม่ของเธอว่า เธอจะเดินทางลงใต้ไปกับฉัน”

“โอเคอร์” น้ำหวานพยักหน้าเห็นดีเห็นงาม “คุณจะบอกกับใคร ยังไงก็ได้ ฉันไม่ขัดข้องอยู่แล้ว”

“จึ๊ๆ คุณหนู” ซัชกระดิกนิ้วไปมา “ฉันไม่ได้หมายถึงแค่พูด แต่หลังจากแต่งงาน เธอจะต้องเดินทางไปภูเกิดด้วยกันในฐานะเมียคนใหม่ของฉัน”

เดี๋ยวก่อน...

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า ที่เราตกลงกันไม่ใช่แบบนี้” น้ำหวานเซิดคาง อ้าปากแย้งทันควัน “ไหนว่าฉันไม่ใช่สเปกเมียในฝันที่คุณอยากได้ใจ หรือว่าไม่เจอกันสามวัน คุณเกิดพิศวาสฉันขึ้นมากะทันหัน”

“ยังไงเธอก็ยังไม่ใช้ผู้หญิงที่ฉันอยากได้เป็นเมียอยู่ดี” ซัชบอกออกมาง่ายๆ “การแต่งงานใช้จะมีแค่คนสองคน ฉันยังมีญาติพี่น้อง และหน้าตาในสังคมที่ต้องรักษา ยังไงเธอกับฉันต้องร่วมเรื่องเคียงหมอนกันสักพัก”

น้ำหวานม้มปากเข้าหากัน เธอเกลียดที่สุดเวลาที่ทุกอย่างไม่เป็นไปตามแผนแรก

“ถ้าเธอไม่ตกลง การแต่งงานก็เป็นโมฆะ” ท่าที่ไม่ยี่หระของคนพูดทำคนฟังเดือดดาล

“ได้ยังไงกัน” ร่างแบบบางก้าวเข้าไปประชิด อยากยื่นมือออกไปกระชากสาบเสื้อเชิ้ตของเขาขึ้นมา แต่ความเป็นกุลสตรีที่ใช้เป็นฉากหน้าจูดรั้งแขนเขาเอาไว้

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะคุณหนูคนสวย มันเป็นธรรมดาของการเจรจาธุรกิจ ในเมื่อเงื่อนไขสัญญาไม่ตรงกันก็ต่อรองจนกว่าจะพอใจ แต่ถ้าต่อรองกันไม่ได้ก็ยกเลิกมันไปซะ”

หือ...เขี้ยวลากดิน เธอรู้ว่าเขาเป็นพ่อค้า แต่ไม่เคยคิดว่าจะหน้าเลือดเชือดกันซึ่งๆ หน้าแบบนี้

“ฉันก็แค่หอบเงินกลับไปเข้าแบงก์ ส่วนคุณหนูก็แหย่หน่อยนะที่จะต้องหาทางเคลียร์กับคุณหญิงลำยองของเธอเอง ว่าทำไมถึงได้กู้เรื่องขึ้นมา”

เขากำลังแบล็กเมล์เธอ

ขึ้นทำอย่างนั้น แผนการล่มเสี่ยงที่เธออุตส่าห์วางเอาไว้ก็พังพินาศนะสิ แถมชีวิตหลังจากนี้ของเธอต้องบัตชบอย่างไม่ต้องสงสัย

น้ำหวานนั่งคิดใคร่ครวญก่อนกลับลำ...น้ำเขี้ยวอย่าขวางเรือโบราณท่านว่า

“จะว่าไปแล้ว ถ้าเรารีบร้อนแยกทางกันมันก็ไม่ค่อยสมเหตุสมผลอย่างที่คิดว่า” ทำทีของเธออ่อนลง เขี่ยบโทสะในใจให้จมธรณี จะทำการใหญ่ทั้งที ใจต้องนิ่ง

“เอาเป็นว่าหลังจากนี้แล้ว ฉันจะเดินทางไปภูเก็ตกับคุณ” น้ำหวานซ้อนตามองเขา ส่งยิ้มหวานเจี๊ยบให้...“ดีล?” เธอยื่นมือออกไปให้อีกฝ่าย แสดงเครื่องหมายของความจริงใจ

ซัซหุบตามองมือเธอ ก่อนที่มือใหญ่หยาบกร้านจะยื่นออกมา กระชับมือเธอไว้มัน “ดีล”

ทั้งสองจ้องตากันชั่วขณะหนึ่ง ขณะเดียวกันสมองของน้ำหวานก็แล่นพล่าน เธอยังมีแผนปีซีดีเอฟเตรียมเอาไว้ นี...คนอย่างเธอไม่มีทางยอมแพ้ง่ายๆ หรือก เพื่ออิสรภาพ น้ำหวานคนนี้สู้ตายค่ะ!

“ยัยน้ำหวานทำแบบนี้ได้ยังไง” ร่างอวบท่วมชว่นชบลงกับหมอนอิง คุณหญิงลำยองอยากจะเป็นลมให้รู้แล้วรู้รอด ทว่าร่างกาย

กลับไม่เป็นใจ

ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนที่สู้อุตส่าห์พุ่มพุกกลับไปรักหลงคารมคนพรรคนั้น

“ที่น้ำหวานทำไปก็คงเป็นความรักนั่นแหละค่ะ”

นางหันขวับไปมองสาวสวยรุ่นราวคราวเดียวกับลูกสาว “นี่ยัยเลื่อม เธอรู้เห็นเป็นใจกับสองคนนั้นใช่ไหม”

“อู๊ย...เปล่า นะคะ คุณหญิงป้า อย่ามองหนูด้วยสายตาแบบนั้นสิคะ” คนพูดสายหน้าคอแทบจะหลุดจากบ่า “หนูเพิ่งกลับมาจากเมืองนอกเมืองนา จะเอาเวลาที่ไหนไปรู้เห็นเป็นใจกับสองคนนั้นล่ะคะ”

“ให้มันแน่นอนแม่คุณ”

“แนวยิ่งกว่าแซ่แบ่งอีกค่ะ” เลื่อมเพชรยิ้มหวานมาให้

คนฟังค้อนปะหลังปะเหลือก จะไม่ให้แคลงใจได้อย่างไร ก็แต่ไหนแต่ไรมา คนตรงหน้าคือเพื่อนสนิทหนึ่งเดียวของลูกสาว

ยามที่ทั้งสองยังเยาว์ รั้วบ้านของพวกนางติดกัน ตระกูลของเลื่อมเพชรแม้ไม่ร่ำรวยล้นฟ้า แต่ก็สืบเชื้อสายผู้ดีเก่า เพิ่งมาห่างเหินกันระยะหลัง เมื่อครั้งที่พลตรีชีพชอบ สามีของเธอป่วยหนักจนต้องพักราชการ ย้ายนิवासสถานมาอยู่บ้านเก่าของต้นตระกูล

นางส่งลูกสาวเข้าโรงเรียนกินนอน ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็มีคนรับส่ง ไม่เคยปล่อยให้เถลไถล หมายมั่นปั้นมือให้น้ำหวานได้ออกเรือนไปเป็นคุณหญิงตราตั้งตามรอยเท้าของตน ซึ่งเป็นภรรยานายพลและขยันบากบั่นทำงานการกุศลจนผลงานเป็นที่ประจักษ์

แต่ไม่ว่าลูกสาวของเธอจะหน้ามืด หันไปคว้านายพ่อเลี้ยงคนป่า หน้าตาเหมือนโจรมาเป็นคนรัก!

“แล้วพวกเราจะทำยังไงดีคะ” คุณสาย...แม่บ้านคนสนิทที่กำลังปีบνωดแข่งขาออกปากถาม สีนน้ำสีตาเป็นกังวล

“หรือคุณน้ำหวานจะต้องแต่งงานกับคุณชัชจริงๆ”

“ฉันไม่ยอมหยอก” คุณหญิงลำห้วยกเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันประกาศ
กร้าว

“แต่คุณซัชแกก็ไม่ได้ดูป่าเถื่อนเกินจะรับอะไรขนาดนั้นนี่คะ”
เสียงอ้อมแอ้มจากคนข้างๆ ลอยมากระทบหู

“หือ...แม่เลื่อม เธอจะรู้อะไรล่ะ เธอไม่เคยเจอท่าทางและวาจา
สามทหารของผู้ชายคนนั้น” คำพูดที่มแทงใจดำของนายพ่อเลี้ยงคน
เถื่อนนั้นยังฝังอยู่ในใจ

‘ทรัพย์สินสมบัติของครอบครัวฉันมีมากมาย เรื่องเงินทองนี่ไม่ใช่
สิ่งที่ฉันคำนึงนักหรอกนะคุณพ่อเลี้ยง ที่ดินของฉันมูลค่ามากมาย
ขนาดไหนใครๆ ก็รู้ การที่ฉันจะขายทั้งที่ต้องคัดกรองคนซื้อให้ดีว่ามี
คุณสมบัติเหมาะสมมั๊ย ไม่ใช่แค่พวกเศรษฐีใหม่ที่อยากจะทำอวดร่ำอวด
รวย’

‘ถ้าเงินทองไม่ใช่เรื่องสำคัญขนาดนั้น แล้วคุณหญิงเอาที่ดิน
มาขายกินทำไมล่ะครับ’

พอได้ฟังแล้วคุณหญิงลำห้วยก็แทบคลั่ง นางละเกลียดนัก
พวกพุดจาขวานผ่าซาก ไร่มารยาท หยาบคาย ยิ่งนึกก็ยิ่งโมโห

“ผู้พ่อสนคนดีของฉันไม่ได้สักอย่าง ทั้งรูปร่างหน้าตา กิริยา
มารยาท การศึกษา ฐานะ ซาติตระกูลไม่เป็นสองรองใคร”

“ถึงคุณซัชแกไม่ใช่ลูกหลานนายพล แต่แกก็มีเงินถุงเงินถัง หนู
คลั่งคล้ายคลั่งคลาว่าเคยได้ยินคนในแวดวงไฮโซเมาทักันว่า บ้านแก
ใหญ่ยังกับวัง แถมสะสมรถฝรั่งตั้งหลายสิบล้าน”

“นี่เธอคิดว่าฉันต้องการจะขายลูกกิน เห็นผู้ชายมีทรัพย์สินก็จะ
ประเคนยัยน้ำหวานใส่พานถวายง่าย ๆ จั๊นหรือ”

“เปล่าคะคุณหญิงป้า” เลื่อมเพชรกล่าวแก่จะฉาน

“แค่ลองนึกดูว่า อย่างน้อยถ้าน้ำหวานได้แต่งงานกับเขาไปจริงๆ
คุณซัชแกคงมีปัญญาเลี้ยงดูปู่เสียไม่ให้ลำบากตรากตรำ”

คนฟังนิ่งซึ้ง คอแข็งยังไม่ยอมรับ “ยังไงฉันก็ยังทำใจไม่ได้ที่จะปล่อยให้คุณแม่บ้านออกไปกับนายซัท ไซ้แม่สาย”

ทว่าคราวนี้คุณแม่บ้านไม่ได้เออออห่อหมกไปด้วยเหมือนทุกครั้ง

“เออ...แต่ถ้าคุณหญิงไม่ยอมยกคุณหนู่น้ำหวานให้เขา แล้วจะเอาอย่างไรกับหลานยายตัวน้อยๆ และหนี้สินที่กำลังจะถึงกำหนดจ่ายล่ะคะ ถ้าจ่ายไม่ทันงวดนี้ ดีไม่ดีแบ่งก็มั่นคงไล่ตะเพิดพวกเรานอกจากเรือน”

สีหน้าแตกตื่นของคุณสายยังทำให้คนเป็นนายร้อนกร้อนใจ ยิ่งขึ้นเป็นอีกสิบเท่าละทีนี้ แล้วถ้าครอบครัวของนางถูกเตะโด่งออกไปจากบ้านเรือนไทยไม้สักทองหรูหรา นางจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

หน้าซ้ำภาพลูกสาวท้องโตในชุดคลุมท้องสีชมพูยังแล่นวาบเข้ามาในหัว ต่อเติมจินตนาการให้ร้ายเข้าไปอีก

ตั้งแต่ผัวตาย ก็อยู่กินสมบัติเก่ามาตลอด เห็นว่ามีมาก เลยไม่ทันนึกว่าจะร่อยหรอรวดเร็ว...

“ถ้าเกิดว่าคุณหญิงไม่ยอมให้คุณหนู่น้ำหวานตบแต่งกับคุณซัท แล้วสองคนนั้นเกิดนัดแนะหนีตามกันขึ้นมา ทีนี้...อู๊ย!”

คุณหญิงลำหยวกดีด้ามพัดเข้ากับแขนของบ่าวคู่ใจ “นี่แม่แม่สาย พุดจาอะไรเลอะเทอะ” ปากเอ็ดอึ้งไป แต่ใจตระหนก...

ขนาดเรื่องที่ว่าไม่น่าจะเกิด ยังเกิดขึ้นแล้วสดๆ ร้อนๆ อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้แล้วตอนนี้

“หนูว่ายังมีทางอื่นแก้ไขเรื่องปัญหาหนี้สินของคุณหญิงป้านะคะ” เลื่อมเพชรเสนอนแนะ “คุณหญิงป้าน่าจะเอาสมบัติเก่าออกไปประมูล คงจะพอหารายได้ก้อนใหญ่ไปใช้หนี้ อย่างถ่วงเบญจรงค์ในตู้นั่น” หญิงสาวพยักพืด

พลันร่างอวบท่วมก็ลุกขึ้นจังก้า ยืนบังตู้โชว์เอาไว้ “ห้ามมาแตะต้องเครื่องลายครามของฉัน ของนี้ตระกูลฉันอุทิศสำหรับสะสมมาตั้งแต่

สมัยเจ้าคุณชวด จะไปขายเขยให้คนอื่นได้ยังไงกันเล่า”

“อย่างนั้นคุณหญิงป่าก็ต้องตัดสินใจแล้วละคะว่าจะทำยังไง”

สิ้นเสียงเจื้อยแจ้วของคนครวญ ก็ได้ยินเสียงไม้กระดานเรื้อน
ลั่น

ไม่นานโบหน้าค้ำมคมที่นี้ซังกก็โผล่เข้ามา ก่อนที่เจ้าตัวจะก้าว
ขากลับเข้ามาในห้องเขี้ยว คุณหญิงล่ำหวกปรายตามองท่าทีของ
พ่อเลี้ยงคนเถื่อนซึ่งไม่ได้สงบเสงี่ยมเจียมตน แต่ก็ไม่ได้ห้ามหาญ
เหมือนเมื่อครู่

“ผมอยากจะมาขอขมาคุณหญิง และปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่อง
ที่เกิดขึ้นครับ” น้ำเสียงห้าวๆ ลดทอนความห้วนหงหลายส่วน ท่าทาง
ของเขาสงบนิ่งจริงจัง

จนคนฟังต้องเหลียวกลับไปมอง...

4

มีได้ก็มีเสีย

“เอาจริงเหรอกครับ”

“ขนาดนี้แล้วฉันยังดูเหมือนเอาเล่นๆ หรือไง” พ่อเลี้ยงหนุ่มมัด
ฝุ่นที่มองไม่เห็นออกจากเสื้อคอกลมสีกลีบบัวที่สวมใส่

คนที่เดินเคียงข้างยังทำหน้าที่ควมวด หลายปีติดๆ ที่ นาย
อำนาจ อวยโชค ทำงานเคียงป่าเคียงไหล่กันมา ต่างคนต่างรู้นิสัยกันดี
ถึงจะรู้นิสัยกันดีแค่ไหน เจ้าตัวก็ยังไม่วายตั้งคำถาม

ไม่เอาจริงได้หรือ ชนหมากก็ยกมาแล้วเมื่อเช้า ค่าสินสอดก็จ่าย
ไปแล้ว ตอนสายที่ผ่านมาเข้ากับ ‘แม่เมียดึก’ ก็เดินทางไปที่อำเภอ
จดทะเบียนสมรสกันเรียบร้อย

‘หมั้นเข้าแต่งเย็นไปเลยแล้วกันครับ’

ยื่นคำขาดกับคุณแม่อาย หลังจากที่มีการเจรจาอันยาวนานยุติ
ลงด้วยความพอใจของทั้งสองฝ่าย

ซ้ขอให้อำ นายก อบต. ลูกของพุดซ้อน อดีตนายหน้าค้าที่ดิน
ของเขามาเป็นผู้ใหญ่สู่ขอแม่คุณหนูคนสวย เชิญท่านผู้ว่าฯ มาเป็น
ประธานในงานมงคลคืนนี้

งานแต่งถูกจัดขึ้นที่บ้านเรือนไทย ทั้งที่เป็นงานแต่งสายฟ้าฟาด
แต่น่าประหลาดใจที่ อบต. อ่ำ กลับเกณฑ์ไพร่พล...อา...ไม่ใช่สิ...

แขกหรือมาร่วมงานได้มากมายขนาดนี้

‘เหยียบห้าร้อยครับนาย’ อำนวยแอบกระซิบเมื่อเห็นรายชื่อทั้งหมด

นี่...คนเรามีเงินเสียอย่างจะเนรมิตอะไรก็ได้ จริงไหม

มีมแรงด่วนของงานคือ ชุดชาวนบ้านอนุรักษไทยเอาใจท่านผู้ว่าฯ ที่อุตสาหกรรมลัดคิวงานบวชมาเป็นประธานในพิธี เพราะเป็นงานเร่งรัดเลย อยากให้ทุกคนแต่งตัวเรียบง่าย ทว่าคุณหญิงคุณนาย และคุณผู้ชายทั้งหลาย กว่าครั้งที่เขาไม่รู้จัก แต่งองค์ทรงเครื่องใหญ่อย่างกับจะไปเล่นลิเก

“ถอนตัวก็ยังไม่สายนะครับนาย”

“ฉันกับเมียยังไม่ทันได้ร่วมห้อง แกก็จะยุแยงให้แยกทางกันแล้วเรอะ” เขาตบพลาถยืมให้คุณลุงผมขาวที่ชูแก้วไวน์ในมือให้

จำไม่ได้เลย ว่าเคยรู้จักแกตั้งแต่เมื่อไร

“โอ...มันไม่ใช่อย่างนั้นครับคุณซัช แต่คุณน้ำหวานเพิ่งผ่านพ้นสถานะผู้เยาว์มาได้ไม่กี่ปี แน่ใจหรือครับว่าคนนี้น่ะเหมาะสมแล้ว เมื่อมีเคนดิเด็ดคนอื่นเข้ามา เดี่ยวจะเสียใจทีหลัง”

ยังงั้นเขาก็ไม่เปลี่ยนใจ หลายวันที่ผ่านมาเขาคิดทบทวนดีแล้วว่าการลงทุนครั้งนี้คุ้มค่า แม้คุณหนูโลกสวยไม่ใช่คนโง่ สิ่งที่เขาทำเหมือนเป็นการอุทิศตัวให้ครอบครัว

ทว่ากลางสังหรณ์ของเขาบอก...มันจะต้องมีอะไรมากกว่านั้นที่ทำให้แม่คุณหนูคนงามเสี่ยงเดิมพันในเกมนี้ นั่นคืออะไร คือสิ่งที่เขาต้องหาคำตอบต่อไป

“คนนี้นี่แหละ” ซัชยืนยันคำเดิม ไม่มีเพิ่มเติมไปมากกว่านี้

“อย่าบอกว่าคุณตกลุมรักคุณหนูน้ำหวานคนนั้นเข้าให้”

ประโยคที่ได้ยินทำให้มุมปากคนฟังโค้งขึ้นน้อยๆ ร่างสูงใหญ่ ออกเดินไปเรื่อยๆ ไม่หืออือ แต่อีกฝ่ายก็ไม่ลดละความพยายาม

“ผมก็รู้ๆ อยู่นะครับนายว่าผู้ชายเราก็ชอบของสวยๆ งามๆ แต่ ก็ยังมีผู้หญิงอีกมากมายที่...แม่เจ้าไวย!” สองตาของคนพูดเบิกกว้าง ปากอ้าค้าง มองข้ามไหล่เขาไป

“คนหรือนางอัปสรสวรรค์จากชั้นฟ้า!” เสียงอุทานดังลั่น เรียก ให้แขกหรือบริเวณนั้นหันมองไปยังบันไดเรือนไทยเป็นตาเดียว

“เจ้าสาวมาแล้วค่ะ”

พ่อเลี้ยงหนุ่มหันกลับไปมองยังต้นเสียงซ้ำๆ คนแรกที่เห็นคือ คุณสายต้นห้องของคุณหญิง แกย็มน้อยยิ้มใหญ่คล้ายจะภูมิใจภูมิใจ นึกหนา

สายตาของเขาเลื่อนจากคุณแม่บ้านไปยังคนที่เพิ่งได้ชื่อว่าเป็น ภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ร่างอ่อนแอ่นอรชรค่อยๆ ย่างเยื้องลงบันได ห่มสไบสีกสิบบัว เข้าชุดกับผ้าถุงสีใบตอง ผุดผ่องเหมือนดอกบัวแรกแย้ม แซ่มซ้าย ยงดงามเหมือนนางในวรรณคดี

เกือบจะจับต้องไม่ได้

แต่เขาชอบอะไรที่ ‘จับต้อง’ ได้มากกว่า

มุมปากของซัชบิตเป็นรอยยิ้ม เขาเฝ้ารอ...รอว่าเมื่อไรนาง อัปสรสวรรค์จะย่างเยื้องลงบันไดมาถึงดินเสี้ยที่

หนึ่ง สอง สาม สี่...นับได้ยังไม่ถึงสิบ คนที่ไม่ค่อยจะมีน้ำอด น้ำทนในบางเรื่องก็สาวเท้าไปข้างหน้า

“นายจะไปไหนครับ” กว่าอำนวยที่มีมัดแต่ยื่นชมโฉมนางอัปสร จะได้สติ ร่างสูงใหญ่ของคนเป็นนายก็เดินขึ้นไปถึงกลางบันไดเรือน

ซัชยี่นมือออกไปจับแขนเรียวขาวเหมือนหยวกกล้วย คนที่กำลัง ก้าวเท้าลงบันไดชะงัก นัยน์ตาคมหวานยิ่งกว่าน้ำตาลเมืองเพชรราวับ เหมือนเกล็ดแก้ว ช้อนขึ้นมองเขาผ่านม่านขนตาองุ่นซึ้ง

“ขอบคุณค่ะ” คุณหนูคนสวยพืมฟ้า

พ่อเลี้ยงหนุ่มจับมือเด็กหนุ่มนิ่มของเมียคนใหม่วางลงบนท่อน
แขนข้างซ้ายแล้วก้าวลงไปด้วยกัน

“จริงๆ แล้วฉันเดินเองได้”

มือหยาบกร้านกระชับมือเด็กหนุ่มบอบบางที่วางอยู่บนแขน
ตัวเองแน่นเข้า

“กว่าจะรอให้เธอเลื่อนลอยลงมาจากฟ้าก็คงเลยเวลาเข้าหอของ
พวกเราพอดี”

คุณหนูน้ำหวานทำตาพอง สีหน้าแปรเปลี่ยนจาก ‘นางฟ้า’ ไป
เป็น ‘แมวป่า’ ในพริบตา ทำให้ชัชช่อนยิ้มในหน้า

นี่สิ...ถึงจะสมกับห้าสิบล้าน นางฟ้านางสวรรค์อะไรนั้น เขาไม่
ต้องการ

เขา-ตก-ลง-อะ-ไร-กับ-แม่-เธอ

คำถามนี้เวียนวนอยู่ในหัวของน้ำหวานตลอดเจ็ดวันที่ผ่านมา
วันนั้นหลังเดินออกจากศาลา พ่อเลี้ยงหนุ่มก็ทิ้งท้ายไว้ว่า

‘เรื่องงานแต่งของเราฉันจะพูดกับแม่เธอเอง’

ไม่ทันที่เธอจะห้ามปราม เขาก็เดินดุ่มๆ ขึ้นเรือนไปเผชิญหน้า
กับ ‘นักหวดมือวางอันดับหนึ่ง’ เธอถึงกับสั่งแจวให้เตรียมต้มน้ำไป-
บวบกแก้อาเจียนเอาไว้ พร้อมทั้งยาหม่องตราเสืออีกหนึ่งโหล เพื่อ
คุณหญิงลำหยวกอยากไขว่ดวงสวิงอีกสักหนสองหน แต่กลับผิดคาด
เมื่อชัชช่อนกลับมาอย่างสวัสดิภาพ

‘ผมจะทำตามที่ตกลงกันได้’

ร่างสูงใหญ่ยกมือไหว้แม่เธอแล้วขึ้นรถกลับบ้าน สามวันต่อมา
ลุงอ้าก็พาชัชชยกบายศรีมากราบเท้าขอขมา อีกสี่วันต่อมาเขาก็ยก
ขันหมากมาขอเธอ หลังจากผ่านสมรภูมิน้ำตาและดรามากันมาหลาย
ยก

แม้จะยังบั้นเป้งอยู่บ้าง แต่ในที่สุดคุณหญิงลำหยวกก็กลับมา
ยิ้มย่องผ่องใสทันต่อนรับแขกหรือในวันนี้

ตั้งแต่เข้ามาเธอกับเจ้าบ่าว...ไม่สิ...สามีที่ถูกต้องตามกฎหมาย
แทบไม่ได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง ทั้งคู่พูดกันแทบนับคำได้ เวลานี้เป็น
ช่วงเวลาที่ดีที่สุดที่จะไขข้อข้องใจ

“คุณตกลงอะ...”

“อุ๊ยตาย...คู่บ่าวสาวอยู่ตรงนี่นี่เอง”

ถ้อยคำของเธอลอยคว้างอยู่ในอากาศ เมื่อคนเป็นแม่และแก๊ง
กะบังตรงรี่เข้ามาหาทั้งสองด้วยความเร็วสามร้อยแรงม้า

“เจ้าบ่าวเจ้าสาวสวยหล่อสมกันเหมือนกิ่งทองใบหยกเลยนะคะ
คุณพี่ลำหยวก”

คุณหญิงลำหยวกปรายตามองเขยขวัญก่อนจะบั้นยิ้มเฉียบพลัน
ให้แก่คุณนายสำอาง เพื่อนร่วมก๊วน

“ลงมาแล้วหรือน้ำหวาน ทานอะไรมารียังจะลูก” คนเป็นแม่
ออกปากถาม ถึงตอนอยู่กันเพียงลำพัง แม่จะตึงๆ กับเธออยู่บ้าง แต่อยู่
ต่อหน้าธารกำนัลจะมาทำคอแข็งใส่กันก็กระไร

“น้ำหวานทานของว่างที่คุณสายเตรียมไว้ให้แล้วคะคุณหญิง
แม่”

“ตายจริง...แค่ของว่างเอง เกิดเจ้าสาวเป็นลมเป็นแล้งขึ้นมาจะ
ทำยังไงจะ” คุณนายสายสมรสอดแทรกขึ้นมา

“น้ำหวานทานอะไรไม่ค่อยลงหรอกคะ มันรู้สึกพะอืดพะอม”
กินไม่ได้นอนไม่หลับ เพราะหัวใจหัวใจมันจกดอยู่กับสิ่งที่กำลังจะ
‘เกิดขึ้น’ ในคืนนี้

“พะอืดพะอม?” ใครคนหนึ่งทำเสียงสูง

สองคุณนายเหลือบตามองกัน รวมถึงผู้คนที่รายล้อม

“วันนี้ลูกสาวฉันตื่นตื่นกินอะไรไม่ค่อยลง คนเป็นเจ้าสาวก็

ยังงี้แหละ” แม่ของเธอรีบแก้ไข ก่อนที่ใครจะนึกคิดไปไกล

“ว่าแต่ทำไมรีบร้อนแต่งงานจังเลยคะคุณพี่ พวกเราแทบจะเตรียมเนื้อเตรียมตัวกันไม่ทัน” คุณนายสำอางโบกพัดจีบในมือ สองตาลูกวาวด้วยความอยากรู้ อยากเห็น

“ขนาดเตรียมตัวไม่ทันนะ พวกเธอยังกับร้านจิ๋วเอลรีเคลื่อนที่ ถ้าเตรียมตัวทัน เหมือนเพชรเหมือนทองคงมาเอง” คุณหญิงลำหยวกว่ากลั้วหัวเราะ ทั้งจิกทั้งหยอกผสมกันไป

“แหม...คุณพี่ก็” คุณนายสายสมรหัวเราะแก้เก้อ

“พวกเราก็เอ็นดูหนูน้ำหวานเหมือนลูกหลาน งานแต่งงานลูกสาวคุณพี่ทั้งที ด่วนแค่ไหนก็ต้องเต็มทีกันหน่อยจริงมั๊ยคะ พวกเราตั้งใจจะมาแสดงความยินดีด้วยน้ำใสใจจริง”

“แต่คุณพี่รู้มั๊ยคะ” คุณนายสำอางแทรกขึ้นมา

“น้องได้ยินพวกปากหอยปากงูบางคนพูดกัน เลยพานไม่สบายใจนะคะ”

“เรื่องอะไรหะหรือครับ” สามีแกะกล่องของเธอที่ยืนเงยบออยู่นาน พูดขึ้นมาเป็นครั้งแรก ตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอเห็นชายเ็นนั่งเป็นต้นเสา เคาไม่ออก บอกไม่ถูก ว่าเขากำลังนึกคิดอะไรในใจ

“แหม...ดิฉันก็ไม่อยากจะพูดหรอกนะคะ” คนพูดจีบปากจีบคอ รอให้คนฟังอยากรู้

“แต่คนเขาสื่อกันให้แซ่ดว่าที่รีบร้อนแต่งงานกันก็เพราะน้องน้ำหวาน...”

“ท้องก่อนแต่ง” สามพยางค์จากปากเจ้าบ่าวขโมยโมเมนต์แห่งปีของคุณนายสำอาง ที่พลาดโอกาสประกาศข่าวลือสำคัญให้ผู้คนรับทราบ...

คุณหญิงลำหยวกเกือบผงะ แทบจะถลึงตาใส่ลูกเขย พร้อมกับที่คนรอบข้างนุ่งขึ้นอีกสามเท่า น้ำหวานจับตามองพ่อเลี้ยงหนุ่ม

กิตติศัพท์ความห้าม ทำอะไรตามใจของนายซัซ เธอเคยเห็น
มาแล้ว จะฉีกหน้าแม่เธอหรือไร หรือครั้งนี้เขาจะมาไม่ไหน

ซัซหัวเราะออกมาเบาๆ

“ผมไม่คิดว่าจะมีคนเชื่อเรื่องเหลวไหลพรรคนั้น ความจริงที่
พวกเรารีบร้อนแต่งงาน เพราะถูกษ์หลวงพ่อท่านให้”

คนเราต้องน่ากลัวเบอร์ไหน ถึงโกหกได้ตาไม่กะพริบ...

“ถ้าไม่แต่งงานนี้ จะต้องรออีกสิบปี ถึงเวลานั้นผมคงรอไม่ไหว”
ว่าแล้วเจ้าตัวก็โอบแขนรอบเอว ดึงตัวเธอเข้าไปใกล้ “กลัวเจ้าสาวจะ
เปลี่ยนใจไปรักคนอื่น ไซ้ไหมครับน้ำหวาน”

เธอได้แต่ยิ้มเอียงอาย พยายามทำตัวตามสบายต่อหน้าสายตา
ที่จับจ้องมองมา แม้วงแขนแข็งแกร่งนั้นจะรัดรั้งเกินความจำเป็นไป
สักหน่อยก็ตาม

“แหม...คุณซัซต้องมีดีไม่แพ้ใคร ไม่อย่างนั้นคงไม่ผ่านด่าน
คุณพี่ลำพวยกมาง่าย ๆ ลินะคะ” คุณนายสายสมรเปลี่ยนท่าทีจาก
สอดรู้สอดเห็นเป็นยกยอปอปั้น

ส่วนแม่เธอก็ไฉพอกัน รับลูกต่อทันใด...

“ถึงเขาจะไม่ได้สืบเชื้อสายขุนนางเก่าแก่มาจากไหน แต่พ่อซัซ
เขาก็เป็นคนดี ตรงนี้แหละที่เอาชนะใจฉันได้” คุณหญิงลำพวยกหันไป
สบตากับลูกเขย บอกเลยว่าไร้ความเส่นหา แม้ว่าปากจะยิ้มแย้มเจรจา

ฝ่ายนั้นก็ทำแค่อยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก ดวงตาสีสนิมวิบวาว เธอ
ไม่แน่ใจว่าเขากำลังขบขัน หรือกำลังนึกรยับยันท่าทีของคนที่กำลังพูด...

“อีกอย่างสองคนเขาก็รักชอบกัน ลูกฉันรักใคร ฉันก็พร้อมที่จะ
รักคนคนนั้นทั้งนั้นแหละจ๊ะ”

ได้ยินอย่างนั้น น้ำหวานถึงกับอยากจะเป็นขึ้นไปบนโต๊ะแล้วปรบ
มือให้แม่ดังๆ ตอนนี้เธอไม่แปลกใจเลยว่า พลังการแสดงของตัวเอง
มาจากไหน เรื่องอะไรคนอย่างคุณหญิงลำพวยกจะสาวไล่ให้กากิน

ความในอย่านำออก ความนอกอย่านำเข้า

หน้าของแม่ใหญ่เท่าภูเขา ถ้าแต่กร้าวไปคงลำบากคนเก็บกวาด
แม่ แม้จะหลงใหลในสมบัติลาภยศ ทว่าในการเข้าสังคม ไหวพริบและ
ประสบการณ์ของคุณหญิงลำหยวกก็ไม่ใช่สองรองใคร

“พวกเธอไปหาอะไรกินกันดีกว่า ปากจะได้ไม่ว่าง” แม่เธอ
พยักพยิดมา พร้อมคุณตันเพื่อนๆ ให้ออกเดิน “ให้บ่าวสาวเขาได้ไป
พบปะทักทายคนอื่นบ้างเถอะจ๊ะ”

“ขอตัวก่อนนะคะ” น้ำหวานสบโอกาสพาตัวเองและพ่อเลี้ยง
หนุ่มออกมาจากวงสนทนา ทันทีที่อยู่กันตามลำพัง เธอก็วกกลับมายัง
ข้อข้องใจ...

“คุณตกลงอะไรกับแม่ฉันไว้”

ชัชชั๊กไหล่ “ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร ก็แค่การเตรียมงาน
แต่ง”

คนฟังหรีตามอง มันไม่ใช่คำตอบที่เธออยากรู้ และเธอก็ไม่เชื่อ
ที่เขาพูด...ทั้งหมด “แนใจนะ”

“คุณหนูคนสวย เธอไม่คิดหรือหรือว่าแม่เธอเป็นคนมีเหตุผล
พอได้พูดจากันดีๆ คุณหญิงแกก็เข้าใจ” นั้นฟังไม่เหมือนคุณหญิง
ลำหยวกที่เธอรู้จักมาตลอดชีวิตเท่าไรนัก

“แล้วเธอตื่นเต้นจริงๆ รีเปล่าที่ได้เป็นเจ้าสาวของฉันในวันนี้”

ชัชชถามที่เล่นที่จริง เหมือนจะหยอกเข้ากันอยู่ในที่

“คงงั้นมั้งคะ” ประโยคแรกเธอไม่ได้พูดปิด

“ไม่ใช่ทุกวันที่ฉันจะได้แต่งตัวสวยๆ” ประโยคหลังเธอพูดไม่จริง
สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นต่างหากที่ทำให้เธออยู่ไม่เป็นสุข

การสนทนาของทั้งสองสะดุดลงโดยปริยาย เมื่อคุณปลัดอำเภอก
ับภรรยาถือกล่องของขวัญสีทองมาให้

“ขอให้ลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมืองนะครับ”

พวกเธอรับของ ผ่ากนายอำนวยเอาไปเก็บไว้ แล้วออกเดิน
หักท่ายแขกที่มาร่วมงานตามหน้าที่ ย้ายจากอีกโต๊ะไปอีกโต๊ะ เกือบ
สองชั่วโมงต่อมาก็ได้เวลาที่ท่านผู้ว่าฯ จะขึ้นมากล่าวคำอวยพร

“...เนื่องในโอกาสพิเศษนี้ ผมก็อยากจะปิดท้ายคำอวยพรนี้ด้วย
เพลงรักสำหรับป่าวสาว...”

แก่น แก่น แท้นนน...อินโทรดนตรีเพลงลูกกรุงเริ่มบรรเลง
ครืดๆ โทรศัพทที่มีถือที่เหน็บอยู่ที่ขอบด้านในผ้าถุงของเธอสั้น
อีกหนึ่งชั่วโมงจะได้ฤกษ์เข้าหอ
ตอนนี้จะได้เวลาเริ่มแผนปี!

“ฉันอยากเข้าห้องน้ำ” น้ำหวานสะกิดแขนสามีหมาดๆ
ยื่นบิดไปมาเพื่อความสมจริงสมจัง

“ก็ไปสิ” ทว่าพ่อเลี้ยงหนุ่มยังคงยึดมือเธอที่คล้องแขนเขาเอาไว้

“ถ้าคุณไม่ปล่อยมือ แล้วฉันจะไปเข้าห้องน้ำได้อย่างไร”

“ห้องน้ำอยู่ทางไหน” เขากลับชะเง้อชะเง้อแลหา

“คุณไม่ต้องพาฉันไปหรอก เดี่ยวเดี๋ยวฉันก็มา”

“ได้อย่างไรละคุณหนูคนสวย”

หือ...เธอเกลียดสรรพนามนี้ของเขาเสียจริงๆ

“เกิดเมียฉันสะดุดชายผ้าถุงหัวฟาดพื้นไป ใครจะช่วยเหลือ”

“ฉันไม่ใช่คนชุ่มซำมเซอะเซอะอะไรขนาดนั้นหรอกนะ” เมื่ออยู่
ด้วยกันเพียงลำพัง น้ำหวานก็ลอยหน้าลอยตา ไม่จำเป็นต้องเก๊กทำ
กุลสตรีอีกต่อไป “อีกอย่างผ้าถุงผ้าถุงแบบนี้คุณหญิงยายของฉันสอน
ให้นุ่งห่มตั้งแต่เริ่มหัดเดิน ไม่มีทางที่ฉันจะสะดุดล้มหัวทิ่มหัวต่าให้
อับอายขายขี้หน้าหรอกค่ะ” ว่าแล้วมือข้างที่เป็นอิสระก็เกาะมือเขาออก

ทว่ามือหยาบกร้านยังคงยึดแขนเธอเอาไว้เหมือนกาวตราข้าง

“ฉันไปด้วยดีกว่า เธอหายไปนานเดี๋ยวฉันเหงา”

ไอ้... น้ำเน่าอะไรยังงี้ “ฉันก็แค่จะไปฉี่”

“ฉันไม่อยากจะยืนอยู่ตรงนี่คนเดียว” เขาทำที่เหลียวมองรอบกาย

“แถวนี้ ฉันแทบไม่รู้จักใคร”

ลุ่มเสียดสีของเขาบอกเลยว่าไม่จริงใจ

อะไรจะเกิดมาเป็นคนไร้ความมั่นใจขึ้นมาได้ เท่าที่เธอรู้ เขาอายุสามสิบหกเข้าไปแล้ว ไม่ใช่เด็กอมมือที่ต้องอยู่ใกล้ชิดผู้ปกครองตลอดเวลา น้ำหวานขมใจ ไม่ให้ซึ่งตาใส่เขา

ทั้งสองจ้องตากันนิ่งๆ เหมือนนักมวยบนสังเวียน เตรียมจะแลกหมัดเตะตัดขาคู่ต่อสู้ ดวงตาสีสนิมของเขาหริ่มองมา จ้องจับผิด

“หรือคุณหนูคิดจะทำเรื่องไม่ดีไม่งาม”

“ฉันแค่ปวดฉี่เท่านั้น” เธอไม่หลบตาเขา ภายนอกดูเยือกเย็นมั่นใจ แต่ภายในพุงในท้องมันร้อนวาบขึ้นมา

เอายังไงดีทีนี้... ถ้าเธอไม่มีโอกาสอยู่เพียงลำพัง แผนปีที่เตรียมไว้คงพังพินาศแน่นอน...

“ไฉนนี่ไง เจ้าบ่าวอยู่ทางนั้น คุณซัช... คุณซัชครับ” เสียงเรียกของลุงอ่าเหมือนระฆังช่วยชีวิตน้ำหวานแท้ๆ อึดใจต่อมา นายก อบต. และพลพรรคนักตีหมอกถือขวดแมงโขงเดินตัดข้ามลานดินสั้ๆ มาหา

“ใกล้จะถึงเวลาสำคัญแล้ว เชิญเจ้าบ่าวทางนี้สักครู่ได้มั๊ยครับ มันเป็นธรรมเนียมของชาวบ้านแถวนี้ ก่อนเข้าหอทั้งที่ต้องมีพิธีข้อมใจ”

“ผมไม่ค่อยดีม” พ่อเลี้ยงหนุ่มตั้งท่าจะปฏิเสธ ทว่า...

“ไอ้... คุณซัช” อบต. อ่า ที่ข้อมใจล่วงหน้ามาไม่ใช่บ่อย ยกแขนโอบบ่าร่างสูงใหญ่เหมือนสนทสนมกันมาห้าสิบปี

“ต้องกริบสักหน่อยเป็นการอุ่นเครื่องให้มั๊ยพวกเรา” เสียงให้ฮิ้วฮิ้วรับลูกดังเกรียวกราว “ขอเืมตัวเจ้าบ่าวประเดี๋ยวนะหนูน้ำหวาน”

“ตามสบายเลยคะ”

พ่อเลี้ยงหนุ่มถูกนายก อบต. ลากตัวไป ดวงตาคมกริบยังไม่

ว้ายจับจ้องมองเธอจนลับตา น้ำหวานโบกมือให้เขา มองซ้ายมองขวา
คุณหญิงลำหยวกพูดคุยติดพันกับผู้ว่าฯ คุณสายก็ไม่อยู่ในสายตา

ดีละ...ร่างแบบบางถึงได้วาระ ‘เผ่น’ ขึ้นบันไดเลื่อน เข้าห้องนอน
ตัวเองที่ถูกเปลี่ยนเป็นห้องหอได้ น้ำหวานก็ตั้งโทรศัพท์มือถือที่เห็น
อยู่กับขอบผ้าถูงออกมาโทร. หาเพื่อนซี้

“เจออยู่ที่ไหนแล้ว”

“ฉันจอตกรออยู่ที่ต้นยางใหญ่หน้าปากซอย”

คนฟังพนลมออกมาจากปาก เมื่อได้ยินคำยืนยันจากเลื่อมเพชร
‘คุณตาบอกให้หนูกลับกรุงเทพฯ ด่วน’ ‘ไม่รู้เรื่องรีบร้อนอะไร
คะคุณหญิงป้า’

เพื่อนสาวรุ่นพี่ของเธอประกาศให้ทราบโดยทั่วกันเมื่อสองวัน
ก่อนว่าหล่อนจะไม่อยู่ ตามแผนการที่วางเอาไว้

เจ็ดวันที่ผ่านมา แม้เธอกับซัชจะไม่ค่อยเห็นหน้า หรือส่งภาษา
ทักทาย แต่พอเลี้ยงตัวร้ายก็ยังอุตส่าห์ส่งสายสืบเข้ามา

‘นี่เธอมาป่วนเบ๊ยนอะไรแถวนี้ได้ทุกวี่ทุกวัน’

พอแม่ของเธอออกปากถาม นายอำนวย อวยโชค ไล่ตีคคนนั้น
ก็หัวเราะรำเริง ตอบน้ำไหลไฟดับ

‘นายให้ผมมาคอยช่วยงาน ตระเตรียมประสานงาน คอยรับใช้
อำนวยความสะดวกให้ว่าที่คุณนายคนใหม่ กับคุณหญิงลำยอง...เอ๊ย...
คุณหญิงลำหยวกนะครีบ’

‘ดี...ฉันจะให้เธอได้อำนวยความสะดวกเสียจนหน้าใจ’

นายอำนวยกลายเป็นแจเนอรัลเบ๊ให้คุณหญิงลำหยวกมาตั้งแต่
ตอนนั้น งานสากกะเบือยันเรือรบเป็นต้องจบที่อำนวย น้ำหวานรู้สึก
ถึงสายตาสอดส่องของหนุ่มได้ผิวคล้ำตาลอดหลายวันที่ผ่านมา

“แกหลบออกมาได้แล้ว?”

“แหงสิ อีกลีบนาที่เจอกัน”

“เยสเซอร์”

เธอรีบวางสาย ถอดชุดไทยที่สวมออกอย่างคล่องแคล่ว ก้มลง
รื้อเอาเป้ลายพรางที่ซุกอยู่ใต้เตียงออกมา ไม่นานก็เปลี่ยนเป็นเสื้อดำ
กางเกงวอร์ม ชุดพลทหารพร้อมรบ รวบผมยาวๆ เป็นมวยกลางหัว

เธอบอกกับเขาว่าจะลงไปไปด้วยกัน แต่เชื่อว่าเธอต้องทำจริงๆ

ทุกสิ่งทุกอย่างเธอพูดคุยกันที่ศาลา ล้วนเป็นการเจรจาปากเปล่า
เอาแน่เอานอนไม่ได้ แค่เห็นกันไม่นานก็พอรู้ว่า ซัช ซำนาญพาณิชย์
เป็นพวกเหลี่ยมจัดชัดเจนขนาดไหน หลังจากที่เธอทำการ ‘เจรจา’ กับ
แม่เธอไปในตอนนั้นทำให้ท่าทีของคุณหญิงลำหยวกเปลี่ยนแปลงไป
สองคนนั้นยังไม่ถูกกัน แต่ก็ไม่ได้ประจันหน้าเตรียมเข้าห้ำหั่นกัน
เหมือนศัตรู

ในเมื่อเธอไม่รู้แน่ชัดว่าซัชตกลงอะไรกับแม่เธอไว้ น้ำหวานถึงต้อง
เตรียมการไว้ก่อน ตอนนั้นในเมื่อเธอเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย
เขาเองก็ได้ที่ดินสมใจปรารถนา ก็คงไม่กระไรนักหนาหากว่าเธอจะชิง
หนีไปก่อน ซันรอให้ลงได้เหยียบเข้าไปในถิ่นเขา อาจจะเอาตัวรอดออก
มาลำบากยากเย็น

ฟุ้งนี้คุณหญิงลำหยวกจะได้รับจดหมายสารภาพบาปจากเธอ
ฟุ้งนี้จะเป็นเช้าวันแรกแห่งอิสรภาพ!

“เอาละ” หัวใจดวงน้อยในอกซัชอีกเข็มขึ้นมา ร่างแบบบาง
เปิดบานหน้าต่าง ก้าวขาข้างหนึ่งปีนข้ามไปเหยียบ...

“เอ๊ะ!...หายไปไหน”

น้ำหวานดึงซัคกลับมาแล้วชะโงกหน้าออกไปมอง แต่กลับไม่
เห็นมะยมกิ่งใหญ่ที่ยื่นออกจากต้น ตอนลุกขึ้นมาแต่งหน้าทำผมเมื่อ
เช้าเธอยังเห็นกิ่งอวบหนาของมันเต็มๆ ตา หลายปีที่ผ่านมา เธอใช้มันเป็น
ช่องทางหนีออกไปข้างนอก

“บ้าซะมัดเลย”

พลันก็ได้ยินเสียงฝีเท้าตึงตังจากข้างนอก เหลือบมองนาฬิกา
ข้อมือ อีกตั้งครึ่งชั่วโมงกว่าจะถึงฤกษ์เข้าหอ

คนข้างในหันรีหันขวาง แล้วเธอจะป็นลงจากเรือนยังงั้ ขึ้น
กระโดดลงไป แข็งขาก็หักตายพอดี เหงื่อเย็นเริ่มซึมลงมาตามแผ่นหลัง
ปัง ปัง ปัง เสียงในหัวกรีดร้อง

“มีเมียเด็ก...ต้องหม่านตรวจเช็ก รร...ร่างกาย” เสียงหัวควรวญ
เพลงลอดผ่านประตูเข้ามา เสียงพูดของฝ่าย...นั่นอ้อแอ้ เหมือนคน
ลั่นไก่อ่อนแรง

“คุณหนู...คนสะหรวยย...อยู่นายสิ่วมรี...เปล้าา”

จะทำยังงั้ดี น้ำหวานยกมือขึ้นมากัดเล็บ มองซ้ายขวาล้อกแล็ก
หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดโทร. หาเพื่อนร่วมทีม ไม่นานอีกฝั่งก็รับ
สาย

“เจ้ ฉันยังไปตอสนี้ไม่ได้”

“เกิดอะไรขึ้น” สุ่มเสียงของเลื่อมเพชรตื่นเต้นขึ้นมาทันที

“นายพ่อเลี้ยงนั่นอยู่นอกประตูห้อง แล้วฉันก็ย้งลงไปจากเรือน
ไม่ได้”

“ทำไมเล่า”

“ไ้มือบอนที่ไหนไม่รู้มันมาตัดต้นมะยมของฉันจนเหี้ยนไปหมด
นะสิ”

“คุณ-พระ-ช่วย!”

ไ้...คุณพระที่ไหนก็ช่วยไม่ทันแล้ว มีแต่นางสาวน้ำหวาน...อ้อ...
ไม่สิ นางน้ำหวาน ชำนาญพาณิชย์ คนเดียวที่จะต้องช่วยเหลือตัวเอง
มันต้องมีทางออกสักทางสินะ

“ตอนนี้อย่างน้อยเขาก็เข้ามาในห้องไม่...”

ไม่ทันขาดคำ บานประตูห้องนอนของเธอก็ถูกเปิดผางออกมา
ต่อหน้าต่อตา น้ำหวานอ้าปากค้าง มองร่างสูงใหญ่ยืนจังก้า ส่งยิ้ม

นัยน์ตาเอี่ยมมาให้

“คะ...คุณเข้ามาได้อย่างไร”

“ฉาน...มีคุณ...แจ” ชัชชฎุกกุญแจทองเหลืองเก่าให้เธอดู ส่งยิ้ม
ยิ้มนเหมือนคนสติเฟื่องเพื่อนมาให้ ในมืออีกข้างหนึ่งถือขวดเหล้าขาว
อย่างสามชুমเข้ามาตตรงหน้า กลิ่นสุราไซยคลุ้งออกมาจากเนื้อตัว
น้ำหวานถอยกรูดไปข้างหลัง

“จาปายนายหร...” พ่อเลี้ยงหนุ่มเหล่ตามองกระเป๋ายังพาด
อยู่บนบ่า

“หรือจาปายอันนี่มูน”

เธอรีบทิ้งกระเป๋าลงพื้น ตะมันเข้าไปได้เตียง

“ฉันไม่ได้ไปไหน”

“หือ?” เขายังคงเอียงคอกอยู่อย่างนั้นราวกับว่าที่เธอพูดเมื่อ
เป็นภาษาต่างดาว

น้ำหวานไม่แน่ใจว่าระหว่างชัชชฎอนเมากับไม่เม่า อันไหนจัดการ
ยากกว่ากัน จะเม่าหรือไม่เม่า ก็คาดเดาอะไรจากเขาไม่ได้เลย

ตอนนี้หนักกลยุทธที่ดีก็ต้องเล่นไปตามน้ำ พลิกเพลงสถานการณ์
เพื่อชิงความได้เปรียบ เขาตัวใหญ่กว่าเธอเยอะ ถ้าปะทะตะกันตรงๆ
เธอมีแต่จะเพลียงพล้ำ

น้ำหวานยิ้มอ่อนหวานให้คนที่เพิ่งได้ชื่อว่ามี

“ไปอาบน้ำอาบทำให้สบายตัวก่อนดีกว่ามั๊ยคะคุณชัช” ร่าง
แบบบางตรงเข้าไปใกล้ จับจูงท่อนแขนล้าสันตันให้เขาเดินไปยังห้องน้ำ

“ไม่!” ร่างสูงใหญ่เบี่ยงตัวหนี ก็...กระแทกขวดเหล้าลงบนโต๊ะ
ใกล้ตัว หันกลับมาคว้าไหล่ทั้งสองข้างของเธอ

“อู๊ย!”

“เสียเวลา...ข้าวหอของร้าวว” ไม่พูดพร่ำทำเพลงคนตัวใหญ่
กว่าก็รวบตัวเธอขึ้นพาดบ่าพาไปที่เตียงนอน เขาโยนเธอลงบนพูกแล้ว

คลานตามขึ้นมา จับแขนทั้งสองข้างตรึงกับที่นอน ดวงตาสีสนิมวาวจับ
ส่องประกายชั่วร้ายจับนิ่งอยู่ที่ใบหน้าของเธอ นี่มันเดจาวู...เหมือน
ละครจำเลยรักที่เธอชอบดูเมื่อยามเยาว์ไม่มีผิด

ใบหน้าคลุ้มคลั่งโน้มลงมาประชิด น้ำหวานหลั่งตาปี
อย่านะ...อย่าใช้คอ เธอบ้าจี้!

5

สู่ถิ่นกระถิกเดือน

น้ำหวานเกร็งคอจนแทบเป็นตะคริว ทว่าพ่อเลี้ยงหนุ่มก็ไม่ชุกใช้ชอกคออย่างที่หวังไว้สักที เสียงหัวเราะหึๆ ดังขึ้นที่ข้างหู รู้สึกถึงลมหายใจอุ่นร้อนบนผิวข้างลำคอ เธอปรือตาขึ้นมอง ลมหายใจของเธอสะดุดเล็กน้อย

เมื่อสองตาประสานเข้ากับดวงตาสีสนิมลุ่มลึก อาบไปด้วยประกายขบขันบางเบา มันวาววับกระจ่างใส ไม่ได้เยิ้มฉ่ำก่าระเรื่อด้วยฤทธิ์สุรา...อย่างที่คุณจะเป็น หรืออย่างที่เธอนึกเดา

ความจริงสว่างวาบขึ้นในใจ

“คุณไม่ได้เมา?”

เขายังยึดข้อมือเธอไว้ ร่างสูงใหญ่ทาบทับอยู่ข้างบน ร่างทั้งสองเบียดชิดติดกันตั้งแต่ต้นขาลงไป ความประหม่าชัดเขินผุดขึ้นมาบนผิวเนื้อของเธอทันใด น้ำหวานออกแรงผลักกอกคนตัวใหญ่กว่าออก

ร่างแบบบางตะเกียกตะกายไปยังอีกฝั่งของเตียงนอนให้อยู่ไกลจากเขามากที่สุด บัดปอยผมที่หลุดลุ่ยจากหางม้าออกจากปาก ก่อนถลึงตาใส่อีกฝ่ายอย่างเอาเรื่อง

“คุณหลอกฉัน”

ชัชชั๊กไหล่ บอกหน้าตาย...“เธอคิดไปเองต่างหาก”

ให้มันได้อย่างนี้ เมื่อกี้เธอก็กู้ตสำหรับหุ่นระทึก เกร็งเสี่ยจนคอแทบ
จะเป็นตะคริว ใจก็หวิวๆ ว่าวันนี้จะเสี่ยตัวให้ใคร...ไม่สิ...กระทั่งเฒ่า
เจ้าเล่ห์เสี่ยแล้ว ถึงเขาจะเฟิงสามสิบหก และยังหนุ่มแน่นก็เถอะ

“จะรีบร้อนไปไหนหรือคุณหนูน้ำหวาน” พ่อเลี้ยงหนุ่มยกแขน
กอดอก ฟิงเส้าเตี้ย

ฮืม...เกลียดนัก พวกชั่วมัน

“ฉันทแปล่า” น้ำหวานลอยหน้าลอยตา มองหาหยากไย่ที่ไม่มีที่
มุมเพดาน ยังไม่จนตรอก เรื่องอะไรจะยอมบอกเขาง่ายๆ

คนฟังเล็กคิ้ว มุมปากได้รูปงามยกขึ้นเหมือนจะเขี่ยหยัน

“เสี่ยคนเก่าหอบผ้าหนีตามฉันมา ไม่ยักรู้ว่ามันเป็นธรรมเนียม
ของคุณหนูตระกูลผู้ดีที่ต้องปิ่นเรือนหนีเจ้าบ่าวในวันเข้าหอ”

ปิ่นเรือนหนี...วลีนี้สะกดหูเข้าจังๆ

“คุณนั่นเอง คุณใช้มัยที่ตัดกิ่งมะยมหลังห้องนอนฉันจนเห็น
เตียน ไม่มีเหลือ”

“ถ้าเป็นฉันทแล้วทำไมหรือ” ร่างสูงใหญ่หย่อนตัวลงนั่งบนเตียง
นอน เขี่ยดชายาวๆ ในใจกระเบนสีเข้มออกไปบนไม้กระดาน เขา
เอี้ยวคอมองมาทำตาใส

“เห็นว่ามันรัก กลัวงูเงี้ยวเขี้ยวขอจะเลื้อยเข้าบ้าน ฉันทก็เลยขอ
อนุญาตคุณหญิงแม่ยายให้อำนวยจัดการตัดมันทิ้ง”

น้ำหวานเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน มือกำหมัดแน่นเข้า

“เอาละ...บอกฉันได้รึยัง ถ้าไม่รีบไปฉันทนี่มุนแล้วเธอจะไปไหน”
เธอเหลือบมองบานหน้าต่างที่ยังเปิดกว้าง ช่างแสนเจ็บปวดใจ
อิสรภาพอยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่กลับไม่มาถึง

“หรือมีใครรออยู่”

ก็เออสิ...เลื่อมเพชรจะรู้บ้างไหม ว่าแผนปีของเธอล้มเหลวเป็นที่
เรียบร้อยแล้ว เพื่อนสาวรุ่นพี่จะซุ่มรออยู่ได้ต้นยางใหญ่ทั้งคืนรีแปล่าก็

ไม่รู้

“ช่างมันเถอะ ไม่อยากบอกก็ไม่ใช่ไร” คนถามเปลี่ยนใจไม่
อยากรู้เอาง่ายๆ เสียอย่างนั้น ชัชหวัระะในลำคอ หรือตามองมาอย่าง
มุ่งร้ายหมายขวัญ เขาเขยิบเข้ามาพุกเข้ามาใกล้ “ยังไงเราสองคนก็ต้อง
ร่วมห้องกันทั้งคืน และอีกหลายๆ คืนต่อจากนี้”

ยิ่งได้ฟัง ใจของเจ้าสาวมือใหม่ก็ยิ่งหวั่น น้ำหวานขยับตัวหนี

“ไหนคุณบอกว่า คุณจะเอาฉันไว้ควงออกงาน เพื่อหน้าตาใน
สังคม เราก็แค่แต่งงานกันหลอกๆ เท่านั้นเอง”

สามีหมาดๆ เอามือถูข้างแก้มที่เห็นเป็นเขียวรำไร ทำหน้าครุ่นคิด

“ฉันลองมาคิดๆ ดูแล้ว ถ้าฉันเอาคุณหนูเป็นเมียจริงๆ ก็ไม่น่า
จะเสียหายอะไร”

“ไม่เสียหายได้ยังไง!” น้ำหวานผลอโพล่งออกมาดังๆ

ถ้าเขาเอาเธอทำเมียจริงๆ กระทบการได้และเสียต้องเกิดขึ้น
แน่นอน ที่เขาฟุ้งใสเธอเหมือนกระทิงเปลี่ยวเมื่อครู่ยังติดตรึงอยู่ในหัว
ชัชหวัระะน้อยๆ แล้วเริ่มไล่เสียง

“อย่างน้อยคุณหนูน้ำหวาน ลูกสาวคุณหญิงลำห้วยก็เป็น
กุลสตรีแสนสวย ว่านอนสอนง่าย แถมการบ้านการเรือนไม่ขาดตก
บกพร่อง ถ้านายชัชคนนี้ได้คุณหนูน้ำหวานเป็นเมียคงโชคดีเป็นบ้า
หรือไม่จริง” เขาหวัระะในลำคอ เหลือบตามองเธอ

ลุ่มเสียงของเขาเหมือนจะยั่วเย้าและเสียดสีในเวลาเดียวกัน

“โอ้เอ๊ย” น้ำหวานกลอกตามองเพดาน พอกันทีกับความเสแสร้ง

“คุณถูกการตลาดของแม่ฉันแหกตาแล้วละ” ร่าแบบบางซัน
เข้าข้างหนึ่งขึ้น... “จะบอกอะไรให้ละ แต่ไหนแต่ไรมา งานบ้านงานเรือน
ฉันไม่กระดิกหรือหอกะ” น้ำหวานยกมือขึ้นนับนิ้วก่อนจะสาธยาย “งาน
ฝีมือ เย็บ ปัก ถัก ร้อย สอยชายผ้า ซ้ำวปลอาหาร ของควาของหวาน
พวกนั้นฝีมือคุณสายกับแจ้วทั้งนั้นแหละ”

เธอก็แค่ฝึกฝนท่วงท่าให้แลดูชำนาญ หลอกตาผู้คนเวลาที่ออกงานสังคมก็เท่านั้น ก็บอกแล้วไง ว่าเมื่อยามเยาว์เธอฝันจะเป็นนักแสดง

ในเมื่อไม่ได้ใช้ความสามารถไปกับบทบาทในจอทีวี เธอเลยมาเอาดีในการแหกตาประชาชาติแทน

“หมาข้างบ้านมันยังไม่ยอมกินอาหารฝีมือฉันเลย ไม่เชื่อไปถามเจ้าของมันก็ได้” เธอทำให้เขาลอง ก่อนจะรีบเสริมแข็งขัน

“ที่พูดเนี่ย ไม่ใช่จะพูดชี้ิ้วให้รอดตัวหรอกนะคะ แต่ในเมื่อเรากดกลางปลงใจจะทำธุรกิจร่วมกัน ฉันเลยต้องบอกไว้ มันจะได้แฟร์ๆ”

ดวงตาสีสนิมจับตามองมาที่เธอนิ่งๆ สีหน้าท่าทางของเขาก่อนไม่ออก

“จิ้งจอกเสียงดังมาก รางวัลปลายจวักของคำสามปีซ้อน ถ้วยรางวัลและใบประกาศงานฝีมือดีเด่นประจำจังหวัดที่ติดอยู่บนฝาบ้าน?”

“มันก็เป็นแค่การสร้างภาพเท่านั้นละคะคุณพ่อเลี้ยง” น้ำหวานยิ้มหวานใส่ตาเขา

สารภาพไปแล้ว สองแก้มก็ร้อนขึ้นมา มันเป็นเรื่องน่าอับอายน้อยเสียที่ไหนเล่า นี่เป็นครั้งแรกที่เธอยอมรับเรื่องโกหกของตัวเองกับใครสักคน

ชื่อเสียงและหน้าตาของคุณหญิงลำห้วยก็เป็นเรื่องสำคัญ เธอก็ต้องทำอย่างนั้น ในเมื่อพวกเขาไม่ใช่ญาติพี่น้องในป่าใหญ่ โลกสนใจโลกภายนอก แต่ยังต้องใช้ชีวิตในสังคม

การโกหกจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

“รวมถึงเรื่องตำแหน่ง สาวมารยาทงามตั้งแต่อนุบาลยันมหาวิทยาลัยปีสี่ แถมยังเป็นอาสาสมัครฝึกสอนมารยาทไทยและการเข้าสังคมให้แก่สมาคมมารยาทไทยและสากลประจำจังหวัด”

เขาตั้งรูปถ่ายสองสามใบออกมาจากกระเป๋าใจกระเบน สวรรค์
ไม่ยุติธรรม ที่ชุดของเธอยังไม่เห็นมีช่องให้ใส่ของเหมือนอย่างของเขา
เลย

“อย่าบอกนะว่าเด็กนักเรียนคนนี้ไม่ใช่เธอ”

ในภาพเก่าๆ เด็กสาวตัวผอมๆ ไข่ม่มทรงกะลาครอบกำลังยอบ
ตัวลง ก้มหน้าพนมมือไหว้ ยิ้มแป้นเล่นอยู่บนเวที

“คุณไปเอารูปนี้มาจากไหน” เธอเอื้อมมือออกไปจะคว้ารูปสี่ซีก
ของตัวเองกลับมา

ทว่าชัชชรีบชักมือหนี “เธอไม่จำเป็นต้องรู้หรอก” นั่นมันรูปสมัย
มัธยมที่เธออยากจะทำเอาคืนกลับมาให้มันดีกว่า มันเป็นความผิด
พลาดทางแพ่งในวัยเยาว์ของเธอ

“คุณต้องการอะไรจากฉันกันแน่”

“อย่าบอกนะว่าตอนประกวดมารยาท ยังต้องใช้สแตนดิอัน”

“จะบ้าเหรอคะ จะมาหาคนหน้าเหมือนกันยังกับแกะได้ยังไง
ก็ต้องเป็นฉันสิ” ใบหน้าของคนพูดบึ้งตึง “สิ่งที่ฉันทำได้ดีที่สุด ก็คือ
ทำตัวมีมารยาทนั่นแหละค่ะ” เพราะมันแต่ลดยหน้าลดยตา เลยไม่ทัน
เห็นรอยยิ้มสนใจของคนฟัง

“ถนัดเรื่องสร้างภาพ?”

“เรียกว่าเชี่ยวชาญด้านการปรับปรุงภาพลักษณ์จะดีกว่า” เธอ
แก้ไขเสียใหม่ให้สั้นๆ

“แล้วคุณต้องการอะไร” น้ำหวานหันมาจ้องหน้าอีกฝ่าย ย้ำ
คำถามที่ยังไม่ได้คำตอบ

ชัชเก็บรูปถ่ายใบนั้นของเธอกลับคืนที่เดิม แล้วบอกง่ายๆ “ฉัน
ต้องการให้เธอช่วยอบรมมารยาทให้ลูกๆ ของฉัน”

“อะไรนะ!” น้ำหวานเกือบตะโกนออกมา

“ซู...” พ่อเลี้ยงหนุ่มเอานิ้วจ่อปาก “เดี๋ยวคนข้างล่างแห่กัน

ขึ้นมาบนบ้านหอคอก”

“ทำไมต้องเป็นฉัน คุณจะไปจ้างคุณครูที่ไหนมาสอนลูกๆ ของตัวเองก็ได้”

ซัชเป็นพ่อม่ายลูกติด ข้อมูลนี้เธอรู้ แต่ไม่ได้สนใจอะไรมากมาย เพราะไม่ใช่ปัจจัยที่เธอต้องคำนึงถึง เพราะทั้งเขากับเธอไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตร่วมกัน

แต่ตอนนี้เหมือนสถานการณ์จะพลิกผันเสียแล้ว

“โอ...คุณหนู ฉันอุตส่าห์จ่ายค่าสินสอดไปตั้งห้าสิบล้าน จะไปจ้างคนอื่นทำไมให้สิ้นเปลือง เธอเหมาะและเหมาะกับหน้าที่นี้ที่สุด ในเมื่อเธอก็บอกเองไม่ใช่หรือว่าตัวเองเชี่ยวชาญเรื่องการปรับปรุงภาพลักษณ์”

หรือ...สร้างภาพให้คนอื่นเห็นว่าเธอเป็นคนมารยาทงดงาม ไร้ที่ติ คิดแล้วก็อยากจะทำดลใจตัวเอง

เธอมาถึงจุดนี้ได้ยังไง เธอไม่ได้เตรียมแผนสำรองสำหรับเรื่องนี้

“นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันต้องลงใต้ไปกับคุณนั่นแหละ”

“ก็เป็นส่วนหนึ่ง”

ฮืม...เขายังจะมีแผนชั่วอะไรซ่อนอยู่อีก

“คุณคงไม่คิดที่จะทำมีดมีร้ายฉันด้วยใช่ไหม” น้ำหวานหรือตามอง

เขาปรือตามองตอบกลับมา บอกเรื่อยเฉื่อย “ฉันไม่ใช่คนเลวที่ชอบหักหาญน้ำใจผู้หญิงหรือกนะคุณหนู แล้วฉันก็แก่แล้ว ไม่ใช่หนุ่มมกัดมันที่ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ” แล้วที่เขาพุ่งเข้าไปใส่เธอเหมือนกระต๊องเปลี่ยวเมื่อไหร่ แค่คิดถึงโมเมนต์นั้น ช่องท้องเธอก็หดเกร็ง ลำคอและไบหน้าก็ร้อนวูบวาบขึ้นมา

“ฉันต้องไปอยู่บ้านคุณนานเท่าไร”

“หกเดือน”

ตั้งครึ่งปีเชียวหรือ โอ๊ย...อิสรภาพที่เธอใฝ่ฝันหา

แล้วเธอจะรับมือยังไง เธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับลูกๆ ของเขาเลย
รู้แค่ว่าเขามีลูกสองคน หญิงหนึ่ง ชายหนึ่ง

“แต่ฉันไม่คิดว่ามันจะเวิร์ก ฉันไม่ค่อยถนัดเรื่องอบรมสั่งสอน
เด็กๆ”

“เธอจะอยู่นี่ก็ได้” เขาค่อยๆ ดึงเอาซองสีน้ำตาลที่พับครึ่งออก
มาจากอกเสื้อแล้วคลี่มันออกให้เธอเห็น

“แต่ก่อนฉันจะไป ฉันคงต้องทิ้งจดหมายฉบับนี้ไว้ให้คุณหญิง
แม่ยาย”

น้ำหวานอ้าปากค้าง เมื่อเห็นตัวหนังสือหน้าซองที่เขียนด้วย
ลายมือของตัวเอง

...ถึง คุณหญิงแม่ที่เคารพ...

“ทำอย่างนั้นไม่ได้นะ”

“คุณหนูยังมีทางเลือกอื่นอยู่นะ ออย่าลืมนะ” ชัชชัยมกริม
ทางเลือกรับผิดชอบนี้ นี่เป็นการมัดมือชกกันชัดๆ เขี้ยวลากดินเป็น
ยังไง เธอเพิ่งเห็นชัดๆ ก็วันนี้ละ

ผู้ชายใจร้ายคนนั้นให้เวลาเธอทำใจแค่สามวัน...

‘แล้วผมจะกลับมารับเมียกลับบ้านของเรา’ นายพ่อเลี้ยงกระซิบ
เตือนประกาศกลางโต๊ะอาหารเช้าหลังคืนวันเข้าหอ คำคั้นหายนะของ
ชีวิตเธอ หลังจากที่เขามัดมือชกด้วยจดหมายฉบับนั้น คำตอบของเธอ
จะเป็นอะไรได้นอกจาก...

‘ตกลง ฉันจะอบรมมารยาทให้ลูกๆ ของคุณ’

ทั้งสองต้องย่องกลับลงไปข้างล่าง เพื่อที่จะให้ท่านผู้ว่าฯ และ
คุณหญิงลำห้วยกวาพวกเขาเอกลบขึ้นมาส่งตัวเข้าหอ ตามฤกษ์ยามที่
หลวงพ่อบอกให้

คุณหญิงแม่และคุณสายน้ำตาไหล ขณะที่ผู้หลักผู้ใหญ่ที่เป็น

สักซีพยานต่างมองตรงมาที่ทั้งสองด้วยสีหน้าแค้นขึ้น

คงจะมีแต่เธอ...นางน้ำหวาน ชำนาญพาณิชย์ คนนี้ ที่หน้าขึ้น
อกตรมขมขื่นใจกับชะตาชีวิตที่ ‘ยัง’ ไม่ได้ลิขิตเอง

‘อะไรกัน นี่เพิ่งจะแต่งงานกัน เธอก็จะพรากลูกสาวไปจากอก
ฉันแล้ววีคุณชัช’ คุณหญิงลำห้วยกแย้งขึ้นมาทันควันเมื่อได้ยินลูกเขย
แฉ่งให้ทราบ

‘โถ...คุณหญิงแม่ยายครับ ผมไม่ได้จะพรากน้ำหวานไปไหน’
ชัชยิ้มในหน้าแล้วว่าต่อเรียบเรื่อย

‘แค่อายุจะรีบพาเขาไปทำความรู้จักกับลูกๆ ของผมก็เท่านั้น
พวกแกคงอยากจะเจอหน้าคุณแม่คนใหม่’ คำว่าคุณแม่คนใหม่เกือบ
ทำเอาเธอสลัดไส้กรอกตาย

ดวงตาสีสนิมเหลือบมองมา

‘น้ำหวานเขาตื่นเต้นดีใจ อยากจะเจอลูกๆ ของเราจะแย่แล้ว
ไซ้มี้น้ำหวาน’

สิ้นคำตลบตะแลง เธอก็อยากจะเอาส้มที่จิ้มไส้กรอกในมือแทง
ลูกตาของเขาแทน เรื่องอะไรมาดันบทสดๆ ให้ตรงหน้า ไม่เต็มกัน
สักคำ

คงเป็นบาปกรรมมาตั้งแต่ก่อนเก๋าสินะ...

เปลี่ยนจากนางสาวมาใช้นางก็ว่าแย่แล้ว แต่ไม่แค่นั้นยังต้อง
เผชิญหน้ากับลูกๆ ของเขา ต้นยังจะขนาดนี้ แล้วลูกไม้โตต้นจะขนาด
ไหน

เธอทำการกุศลไม่ได้ขาด ส่วนหนึ่งก็เพื่อมารยาทหน้าตาทาง
สังคม ไม่ได้เป็นผู้หญิงใจดี นิยมจิตอาสา รักสัตว์ รักเด็ก เหมือน
นางสาวไทย แต่ที่ทำได้เล่นไปตามเกม

‘คะ คุณหญิงแม่ แค่ได้ฟังเรื่องที่คุณชัชเล่า น้ำหวานก็อยากจะ
เจอพวกแกตัวเป็นๆ แล้วคะ อย่างที่รู้ น้ำหวานชอบเล่นกับเด็กๆ’

‘เล่นกับเลี้ยงไม่เหมือนกันหรือคนะลูก’ คุณหญิงแม่ขมวดคิ้ว
นึ่วหน้า สีหน้าสีตาบอกความกังวล

‘หนูตัดสินใจแล้วค่ะ’ บอกคนเป็นแม่ไปด้วยความมั่นใจ อย่าง
น้อยคุณหญิงลำหยวกจะได้คลายวิตก ถึงยังไงเธอก็ไม่ยอมให้แม่
ไม่สบายใจมากกว่าที่เป็นอยู่

‘หนูรักคุณชัช และหนูก็พร้อมที่จะรักครอบครัวของเขาด้วย’ เธอ
หันไปสบตาพ่อเลี้ยงหนุ่ม แม้จะรู้สึกกระดากปากแค่นั้น ก็ต้องแสวง
ก้มหน้ายิ้มเอียงอาย

จบสวดยเสียไม่มี...

ชัชล่าลาแม่ยายแล้วเดินทางไปทำธุระที่กรุงเทพฯ ทิ้งไว้แต่นาย
อานวย อวยโชค ที่ทำหน้าที่พี่ตืนนอกเรือนจำ คอยจับตาดูเธอไม่ห่าง

‘สามวันคงพอสำหรับการเก็บข้าวของนะคุณหนู’

สามวันเพียงพอกับการเก็บข้าวของ นอกจากเสื้อผ้าแล้วเธอก็
ไม่ได้ขนข้าวของเครื่องเรือนติดตัวไป แทนที่จะนั่งสังเวชใจในชะตา-
กรรม สู้เอาเวลามารวมหัวกับเพื่อนซี้คิดแผนซี้ดีกว่า

ถึงเจ้าตัวไม่ได้เสนอหน้ามา เพราะบอกใครๆ ไปแล้วว่าติดธุระ
ด่วน ทว่าเลื่อมเพชรกับเธอยังคงติดต่อกันตลอดเวลา

แหล่งข่าวในพื้นที่ของฝ่ายนั้นรายงานมาว่า...

‘ชัช ชำนาญพาณิชย์ ไม่ใช่ นายหัวสวนยาง หรือ นายเหมือง
เจ้าของเกาะ’ อย่างลुकคิบเถื่อนที่เห็น

‘เขาเป็นเจ้าของท่าเรือ ทำธุรกิจนำเข้าส่งออก มีเรือเป็นของ
ตัวเองเป็นกองทัพ’ นอกจากนั้นยังมีธุรกิจอสังหาริมทรัพย์มากมาย
หลายสิ่งในจังหวัดภูเก็ตและพื้นที่ภาคใต้

งานอดิเรกไม่ใช่ออกรอบตีกอล์ฟ หรือเดินสายตัดริบบิ้นเปิดงาน
เหมือนแม่เธอ แต่...

‘เขาสะสมที่ดิน ที่ดินผืนไหนสวย ผืนไหนดี เขากว่านซื้อหมด

ทั้งนอกทั้งในประเทศ จะเรียกว่าเสพติดคลังโคลี่ไม่ต่างอะไรกับคนบ้า
พระเครื่องเลยละแก' เพื่อนสาวรุ่นพี่บอกกลัวหัวเราะ

เสพติดคลังโคลี่...ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเขาถึงทุ่มเงินมหาศาล
ซื้อที่ดินกับบ้านของคุณหญิงลำหยวก แถมยังยอมแต่งงานกับเธอ ส่วน
ชีวิตส่วนตัว...

'โสดแต่คงไม่สดเท่าไรต่อมาหลายปีติดแล้ว เป็นพอม่ายลูกติด
เมียตายหรือหย่าข้อมูลไม่เปิดเผย เขาแทบจะไม่บอกอะไรเลยเกี่ยวกับ
ชีวิตครอบครัว'

เท่าที่ฟังมา เธอยังไม่รู้ว่าจะเอาไปใช้ประโยชน์ได้ยังไง
บางทีอาจจะต้องลงพื้นที่ เยือนถิ่นกระทิงเถื่อนดูสักที แผนซีที
พวกเธอร่างเอาไว้จะได้เสร็จสมบูรณ์ ทันทีที่น้ำหวานหยิบของขึ้น
สุดท้ายใส่กระเป๋าเดินทางก็ได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามาอย่างกบ้นัดแนะ
เวลาทันไว้

"คุณน้ำหวานขา คุณซัชเธอมาถึงแล้วค่ะ" แจ๋วเยี่ยมหน้าเข้ามา
ในห้องนอน

น้ำหวานกวาดตามองไปรอบๆ ห้องที่เธอเคยอยู่แต่เล็กแต่น้อย
ใจก็หายแวบ ทั้งที่ตัวเองกำลังจะก้าวออกไปเพื่อขยับเข้าใกล้อิสรภาพ
ที่ใฝ่หาแท้ๆ

"ไม่เอานะ" เธอรู้ดีซึบกระเป๋า

ก้าวออกไปเผชิญหน้ากับความจริง...

พ่อเลี้ยงหนุ่มนั่งหน้ารถรีนอยู่ในห้องเขียว ส่วนคุณหญิงลำหยวก
นั่งคอแข็ง สองคนนั้นไม่ได้คุยกันตอนที่เธอก้าวเข้าไป

"พร้อมรียังน้ำหวาน" ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นยืน

เขาอยู่ในชุดเสื้อยืดคอวี กับยีนส์เข้มที่แนบไปกับช่วงขาเพรียว
ยาว เธอเพิ่งสังเกตเห็น ซัชเป็นคนตัวใหญ่แต่ไม่ได้เทอะทะ

ภายในเสื้อที่สวมใส่ เห็นรูปรอยของกล้ามเนื้อแข็งแรง ท่าทาง

สบายๆ ของเขาบ่งบอกความมั่นใจอยู่ในที่ ต้องอาศัยตะบะบารมีที่พ้นปี ถึงจะคุ้มขวัญผู้คนแบบนี้ได้ โดยแค่ยื่นหายใจเข้าออก...

“จะรีบร้อนไปไหนกันซะพ่อคุณ” คุณหญิงลำหยวกกระแนะ-
กระแหน “ไหนๆ ลูกสาวฉันก็ตบแต่งกับเธอไปแล้ว คงไม่หลบลิ้นหนี
หายไปไหน”

ประโยคเรื่อยเปื่อยของคนเป็นแม่ ทำเอาคนสันหลังหวะเสียว
แวบ มุมปากของซัซกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มจางๆ

“เราต้องขับรถไปไกล ผมงกลัวว่าถ้าสายแล้วจะถึงมืดค่ำ อีก
อย่าง...” ดวงตาสีสนิมพริบพราว ลดทอนความเคร่งขรึมบนใบหน้าลง

“ไม่ได้เจอหน้ากันตั้งสามวัน ผมคิดถึงเมีย” เขาเดินเข้ามาคว้า
มือเธอไปกุมไว้หน้าตาเฉย

แม่เธอส่งค้อนวงใหญ่ให้ลูกเขย ก่อนจะสะบัดหน้าหนี

น้ำหวานเหลือบตามองสามีอย่างไม่ไว้ใจ

วันนี้เธอต้องร่วมทางไปกับเขาจริงๆ หรือ ซัซยื่นจับมือเธออยู่
อย่างนั้น ทั้งสองจ้องตากันจริงจัง...ราวกับว่าใครหลบตาก่อนคนนั้น
คือผู้ปราชัย ทว่าการแข่งขันก็ต้องยุติลง เมื่อได้ยินเสียงกระพืดกระพืด
ของคนสูงวัยที่สุด

“ไหนว่ารีบนักไม่ใช่เธอะ ยืนจ้องตากันเป็นปลากัดอยู่ได้ จะเจ็ด
โมงเช้าอยู่แล้ว”

สิ้นคำคุณหญิงลำหยวกก็สะบัดพืด เดินบึ่งบึงออกจากห้องเขียว
น้ำหวานแยกเขี้ยวให้คนตัวใหญ่กว่า

“ปล่อยมือฉันสิคุณ” ยังอีก...เธอเกาะมือเขาออก แล้วรีบเดินลง
ไปข้างล่าง

สัมภาระข้าวของถูกลำเลียงขึ้นไปยังแลนด์โรเวอร์ที่จอดรออยู่ที่
ลานหน้าบ้านเรียบร้อย พอจะออกเดินทางจริงๆ คุณหญิงลำหยวกก็
ทำท่าจะดรามามาขึ้นมา ส่วนคุณสายน้ำตาคลอเบา

มือขาวอวบกลมของคนเป็นแม่จับมือเธอไว้แน่น “หนูแน่ใจหรือที่จะไปกับเขา” แม่เธอพยักพเปิดไปยังซัซซ์ ไม่สนใจว่าเจ้าตัวจะได้ยินรึเปล่า

“ที่นั่นจะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้ ให้แจ้วมันไปด้วยไม่ดีกว่าเธอ”

“ให้แจ้วอยู่เป็นเพื่อนคุณหญิงแม่กับคุณสายดีกว่าค่ะ ไม่ต้องห่วงหรอกนะคะ” เธอยิ้ม บอกแม่อย่างมั่นใจ เธอไม่ต้องการให้คุณหญิงลำหยาวกไม่สบายใจมากกว่าที่เป็น แม้สิ่งที่พูดจะจริงหรือไม่จริงก็ตาม

“น้ำหวานเชื่อว่าคุณซัซซ์จะดูแลหนูเป็นอย่างดีค่ะ แล้วอีกอย่างหนูก็ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว”

“จะยังไงในสายตาของแม่ หนูก็เป็นเด็กวันยังค่านั้นแหละนะ”

“ใช้ค่ะ...คุณหนูของสาย สายเห็นมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก เลี้ยงมาตั้งแต่ตื่นเท่าผ่าหะ...หอย...” คุณสายปล่อยโฮออกมา หันไปซบไหล่แจ้วที่ถือยามรอออยู่ด้านหลัง

“ภูเกิดปากช่อง ไม่ได้ไกลกันเท่าไรเลยนะคะ ขับรถปรี๊ดเดียวก็ถึงแล้ว หนูจะกลับมาเยี่ยมคุณแม่บ่อยๆ”

ตามไรดแมปสู่อิสรภาพของเธอ ใช้ว่าเธอจะไปแล้วไปลับเสียเมื่อไร ยิ่งไงก็ต้องแวะเวียนกลับมาดูแลสารทุกข์สุกดิบของคนเป็นแม่แน่นอน

เพียงแต่ต่อไปนี้ เธอจะเป็นคนกำหนดชะตาชีวิตของตัวเอง

“อีกอย่างถ้าคิดถึงกัน ไทร. มาหา หรือเฟซไทม์มาก็ได้”

คุณหญิงลำหยาวกเตะผ้าเช็ดหน้าลงที่หัวตา สูดน้ำมูกฟุดฟิด น้ำหวานกอดคนเป็นแม่และคุณสายที่ร้องไห้ร้องไห้ประหนึ่งว่าเธอกำลังจะลงแดนประหาร ไม่ใช่เดินทางล่องใต้ไปกับสามี

“หนูต้องไปก่อนนะคะคุณหญิงแม่ คุณสาย แจ้วฝากคุณแม่ของน้ำหวานด้วยนะ”

ร่างแบบบางผละออกจากอ้อมกอดของคนในครอบครัว แล้วก้าวขึ้นที่นั่งตอนหลังรถ ทั้งที่เธอควรจะเป็นคนขับ แต่หัวใจมันห่วงหนักยิ่งง้อชอบกล ถ้าคอมันตีบตันเหมือนมีก้อนแข็งๆ ขึ้นมาจุกอยู่ข้างใน

ขอบตาร้อนผ่าวๆ

เธอหันหน้าหนีจากแม่ คุณสาย และเด็กรับใช้ หันหน้าหนีจากครอบครัวเดียวที่ตัวเองมี...สู่งสงครามเพื่ออิสรภาพครั้งใหม่

“พร้อมรียังคุณหนูคนสวย”

น้ำหวานหันขวับกลับไปมองคนที่ก้าวเข้ามานั่งในรถ สลัดน้ำตาที่กำลังจะไหลทิ้งไป อย่านำให้คู่ต่อสู้เห็นด้านที่ ‘แพ้’ ในตัวเรา

“ฉันพร้อมตั้งแต่เมื่อวานขึ้นแล้วค่ะ”

อ้าว...ทำไมเขาไปนั่งที่คนขับ

“แล้วอันวยล่ะคะ”

ซัชชกวาดตามองไปรอบๆ หยิบแว่นกันแดดขึ้นมาสวม รอยยิ้มชั่วร้ายคลี่แยมที่มุมปาก “มีแค่เราสองคน”

เป็ง...ยกทีหนึ่งเริ่ม!

แม่คุณหนูโลกโสกา เมียใหม่แกะกล่องของเขานิ่งจนดวงตาคมหวานหยาดแยมจ้องหน้าเขาตาปริบๆ ซัชส่งยิ้มเรื้อยเฉื่อยให้ก่อนที่จะเปรยออกมา...

“เธอคงไม่ใ้จายให้ฉันนั่งเฝ้าพวงมาลัยคนเดียวใช่ไหม”

น้ำหวานแหม้มปากเข้าหากัน ส่งค้อนวงเล็กๆ ให้เขา ก่อนจะเปิดประตูรถ ก้าวขึ้นมานั่งข้างคนขับ พอมือคว้าสายเข็มขัดคาดตัวเรียบร้อยก็ออกปากถาม

“ทำไมอันวยไม่มาด้วยกันล่ะคะ”

“เขาจะขึ้นเครื่องบินล่วงหน้าไปก่อน” ซัชสตาร์ทรถ เข้าเกียร์

หมუნพวงมาลัย พารถเล่นออกไปจากลานหน้าบ้านเรือนไทย ไม่ต้อง
หันไปมองก็รู้ว่าคนฟังกำลังทำหน้านิ้วคิ้วขมวด

“ถ้าอย่างนั้น เราจะเสียเวลาตั้งหลายชั่วโมงขับรถไปทำไม” แม่
สู่มเสียงจะยังอ่อนหวานเพราะพรึ่้ง ทว่าเจือปนด้วยกังวลจนมุมมัวจางๆ
“สิ้นเปลืองเวลาและลำบากลำบากนร่างกายของคุณเปล่าๆ”

จากทางตา แม่เมื่อยหน้าใสของเขามองผ่านปลายจมูกเขิดๆ มา
สีหน้าท่าทาง นี่...น่าเอ็นดูเสียนี้กระไร

การขับรถนั้นใช้เวลายาวนานหลายชั่วโมงแน่นอน แต่นั่นเป็น
สิ่งที่เขาต้องการ...

เป็นความเต็มใจที่จะลำบากลำบากนร่างกายของเขาเอง

“ฉันไม่คิดว่ามันเป็นการเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์หรอกนะ
คุณหนู” เขาพารถเล่นออกสู่ถนนใหญ่ เอื้อมมือออกไปเซตหน้าจอ
จีพีเอสที่ติดอยู่ข้างๆ หน้าปัดรถ

“ไม่ดีหรือที่เราจะได้ใช้เวลาสองต่อสอง ทำความรู้จักมักคุ้น
ซึ่งกันและกัน”

นำหวานเบือนหน้าออกไปนอกหน้าต่างรถ...

ซัซหิวเราะในลำคอ...

อาศัยช่วงเวลาที่รถติดไฟแดงลอบสำรวจตรวจตรา วันนี้แม่คุณ-
หนูโลกใส่ภายังคงคอนเซ็ปต์หวานใส สวมใส่เดรสลายดอกไม้บานพลี๊ว
สีส้มแซมเขียวขับผิวพรรณให้สดใส ผมสีน้ำตาลเข้มรวบขึ้นเป็นหางม้า
อวดลำคอระหงขาวผ่องเป็นยองใย ผิวเนื้ออ่อนๆ นวลเนียนเหมือนเนื้อ
ครีม...

“เราสองคนไม่จำเป็นต้องรู้จักมักคุ้นกันมากขนาดนั้นหรอกมั้ง
คะ” คนพูดลอยหน้าลอยตา ไม่เหลือท่าทางสงบเสงี่ยมเอียงอาย
เหมือนเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น...

“ฉันไม่คิดอย่างนั้น เราสองคนควรจะรู้จักกันให้มากขึ้นถึงจะถูก

“ในเมื่อเธอต้องใช้ชีวิตในฐานะเมียของฉันอีกตั้งหกเดือน”

180 วัน...4,320 ชั่วโมง นับว่าเป็นเวลาแสนยาวนานที่จะใช้ชีวิต
ร่วมกับใคร

นั่นเป็นเหตุผลที่เขาอยากจะใช้เวลาจากปากช่องไปถึงภูเก็ต
ซักซ้อมความเป็นัวเมียกับคนร่วมทางสักหน่อย

เขารู้ว่าเวลาอันน้อยยนี้คงไม่เพียงพอที่จะทำให้ทุกอย่าง
‘สมบูรณ์แบบ’

แต่เขาเชื่อในสัญชาตญาณนักลงทุน และความสามารถทางการ
แสดงของลูกสาวคุณหญิงลำหยวก ว่าจะพอบตาผู้คนที่มองมาอย่าง
ฉิวเฉิบได้

ส่วนเรื่องความสมบูรณ์แบบนี้ พวกเขายังมีเวลาที่จะพัฒนา
สามวันก่อนเขาจำต้องเดินทางไปกรุงเทพฯ เพื่อสะสางปัญหา
เร่งด่วนที่ค้างคาอยู่แล้วถึงกลับมารับภรรยา หลายชั่วโมงต่อจากนี้จึง
ควรที่จะรีบเร่งชดเชยเวลาที่สูญเสียนะ

‘ไม่ได้เจอหน้ากันตั้งสามวัน ผมคิดถึงเมีย...’

น่าขัน...ที่เขาไม่ได้โกหกเมื่อพูดคำนั้นไป เขา คิด ถึง เมีย จริงๆ
คิด ระแวงอยู่ทุกขณะจิตว่าเธอจะกำลังคิดหาหนทางหลีกเลี่ยง
หรือไม่ หรือกำลังวางแผนร้ายอะไรเอาไว้ระหว่างที่เขาไม่อยู่...

‘ทุกอย่างปกติเรียบร้อยดีนะครับนาย’ อำนวยรายงานเขาทันที
ที่เขาก้าวขาลงจากรถ

แต่ฝ่ายนั้นอาจจะรู้จักคุณนายคนใหม่น้อยไป...

ภายในห้องโดยสารเงียบเชียบ คนที่นั่งข้างๆ กันยังทำคอแข็ง
มองออกไปนอกหน้าต่าง ก้าวเหลือเกินว่าเมียตัวเองจะคอเคล็ดคอ
แพลง

“เธอชอบฟังเพลงแนวไหน” ซักเอื้อมมือออกไปเปิดวิทยุ กุดหา
คลื่นเพลงไปเรื่อยๆ

“ฮิปฮอป ป๊อป อาร์แอนด์บี ลูกทุ่ง เพื่อชีวิต?”

“ฉันฟังอะไรก็ได้”

อา...ในที่สุดก็เจอสิ่งที่น่าสนใจ

“ฉันฟังเพลงไทยเดิมแล้วกัน ปี่พาทย์เครื่องสาย น่าจะถูกใจ
กุลสตรีไทยน้ำใจงามอย่างเธอ”

เธอหันขวับมามองเขา นัยน์ตาคมหวานมองเห็นแสงเขียวๆ เรือ
เรือ

“หน้าคุณก็ไม่เห็นเหมือนจอบเหมือนเสียม แต่ทำไมถึงได้ช่าง
ค่อนข้างแคะ ช่างตะเซาะ ช่างถากช่างถางจึ่งเลยคะคุณพ่อเลี้ยง” คน
พูดสะบัดหางม้าไปข้างหลัง ปรายตามองเขาผ่านแพขนตาจนยาว

“คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่าอะไรเป็นอะไร ฉันไม่ใช่กุลสตรีน้ำใจงาม
อะไรทั้งนั้น”

“ไม่ชอบฟังเพลงไทยเดิมสินะ” เขาเลิกคิ้วถาม

ปึก...

นิ้วเรียวงามกระแทกปุ่มปิดบนหน้าจอทัชสกรีน สิ้นเสียงปี่พาทย์
วงใหญ่ห้องโดยสารก็เงียบกริบ ได้ยินแต่เสียงเครื่องยนต์

“ตอนนี้ฉันไม่อยากฟังอะไรทั้งนั้นค่ะ”

ซ้ซหันกลับไปมองถนนลาดยางข้างหน้า มุมปากขยับขึ้นเล็กน้อย

เออหนอ...เขาเพิ่งรู้ คำถากถางพอเป็นเสียงหวานๆ ออกมาจาก
ปากสวยๆ นี่มันก็ฟังเพลินดีเหมือนกัน ในที่สุดเขาก็มี...เพื่อนคุย

“เอาละๆ ฉันขอโทษด้วยที่เข้าใจรสนิยมของเธอผิดไป” ซ้ซ
ยกมือข้างหนึ่งขึ้นเป็นเชิงยอมแพ้ เพิ่มความขึงขังจริงจังในน้ำเสียงเมื่อ
ว่าต่อ

“เราควรจะเริ่มพูดจากันดีๆ อย่างที่หุ้นส่วนพูดคุยกันดีกว่ามั๊ย
ฉันอนุญาตให้เธอถามอะไรก็ได้ที่เกี่ยวกับตัวฉัน” เขาเสนอลอย

ใจกว้าง...

เท้าแตะคันเร่ง นำรถพุ่งไปข้างหน้าเมื่อไฟแดงเปลี่ยนเป็นเขียว
“อะไรก็ได้เลยเหรอกะ” สุ่มเสียงอีกฝ่ายบอกความสนอกสนใจ
เจ้าของใบหน้านวลเหลียวมองมา

“ไซ่สิ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีค่ะ” ว่าแล้วคุณหนูแสงงามก็สลับตรงเท้าแตะ
สันแก้วที่สวมออก รวบกระโปรงขึ้นแล้วยกขาขึ้นนั่งพับเพียบ ร่าง
แบบบางกัมลุงคู้หาของในกระเป๋าสะพายใบโตที่วางอยู่บนพื้น หยิบ
สมุดกับปากกาออกมาวางไว้บนตัก...

“ต้องจริงจิงขนาดนั้นเลย” เขาเหล่ตามอง...

“แล้วคุณคิดว่าเรากำลังเล่นขายของกันอยู่เหรอกะ”

ไม่เบาๆ ปากคอเราะรายไม่เบา ถ้าเขาเป็นจอบเสียม เธอก็คง
เป็นขวานเป็นสิ่ว

หี...จอบเสียม สิ่วขวาน ก็เข้ากันดี

น้ำหวานพลิกหน้าว่างขึ้นมา ปากกาในมือพร้อม

“แล้วเธอต้องการรู้อะไรเป็นอย่างแรก”

“ลูกๆ ของคุณ”

ซ้ซ้เหลือบตามองคนที่เตรียมสัมภาระของเขา ส่งเสียงเจ็อยแจ้ว
จ่านรรจา

“ในเมื่อฉันต้องเป็นคนอบรมมารยาทให้พวกเขา อย่างน้อยๆ ก็
ควรต้องรู้จักพวกเขา ก่อนจริงไหมคะ ไหนบอกฉันมาสิคะว่าพวกเขา
เป็นยังไงกันบ้าง” ดวงตาคมหวานพริบพราวด้วยสนใจใคร่รู้

คนถูกถามเคาะนิ้วกับพวงมาลัย

เพราะไม่มีใครเคยถาม คำตอบนี้เลยต้องใช้เวลาคิด...